

„...GORETI HOČEM, SEBI,
NOVIM DNEVOM...”

Tabor

1943 - 1998

Spomin junakom GRČARIC, TURJAKA, VEL. OSOLNIKA, GRAHOVEGA

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov
TABOR je last in vestnik Tabora SPB. — Mnenja Tabora SPB
predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič
Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo
lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene
Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los
Anticomunistas Eslovenos Unidos.

Director: Ing. Antonio Matičič,
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.
Propietario: lic. Ivan Korošec

Composición, diagramación, armado e impresión:
Talleres Gráficos VILKO S. R. L., Estados Unidos 425
(1101) Buenos Aires, Argentina, Tel. 362-7215/307-1044
Fax: 307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 321.385

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev.

Naročila, reklamacije, nakazila, pošiljajte na naslov:
Bogoslav Sustersic, Gral. Vacca 988 (1686) Hurlingham
Pcia. Buenos Aires, Argentina.

Dopise, članke in ostalo pošto pošiljajte na naslov:
Ivan Korošec, A. Lanz (C. 24) 4391, 1884 Berazategui,
Pcia. Buenos Aires, Argentina.

**KO „TABOR“ PREBERETE,
POŠLJITE GA V DOMOVINO!**

**Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!**

Noviembre-Diciembre 1998 • Buenos Aires • November-December 1998

ČAS V PREHODU!

Tako bi lahko poimenovali sedANJI čas. Nismo se še otresli stare miselnosti. Predvsem nas obremenjujejo stare vrednote. Podobni smo otroku, ko se prvič postavi na lastne noge.

Tako je še kar lepo število tistih, ki so prepričani, da nam je bilo veliko bolje v pokojni Jugoslaviji in komunizmu. Zastonj je vsako prepričevanje. Malo je takih, ki so sposobni razmišljati z lastno glavo. Predvsem pa ne morejo razumeti, da je za vse težave kriv komunizem oziroma vladavina revolucionarjev.

Večinoma odgovarjajo s staro floskulo „vsi so enaki“. Stara komunistična praksa je prevaliti krivdo na tistega, ki ni nič kriv. Dragi Slovenci, ali se še spominjate, kaj vse so počeli v prvo vlado, ki jo je vodil Lojze Peterle? Bil je krivec za vse tegobe, tudi izmišljene. Zjutraj nas je pozdravila napovedovalka na radiu z besedami: „Dobro jutro, beda!“ Nihče pa ni pomislil, da se je ta, ista vlada bojevala na več frontah. Tako se je bojevala za osamosvojitve, bojevala se je proti raznim komunističnim vrinjencem, predvsem pa proti vsem, ki so skušali za vsako ceno ohranjati stare vrednote, utrjene v petdesetletni vladavini revolucionarjev.

Drugi primer je rušenje prejšnjega obrabnega ministra Janeza Janše. Motil jih je, ker je razkrival komunistične grdobije. Razkrival je malverzacije prejšnjih in tudi že zdajšnjih oblastnikov. Toda po stari revolucionarni praksi je večji krivec tisti, ki razkriva lumparije, kot pa lump, ki jih dela. Posebno so se izurili tako imenovani eldeesovci, komunistični podmladek. Pri vseh največjih lumparijah so navzoči. Največja je ta, da nosijo ime liberalcev. Nič skupnega nimajo z liberalizmom evropskega formata. Njihov temeljni cilj je bogatenje za vsako ceno. Seveda so izbrali tako imenovani prehodni čas. Njihovi mentorji iz združene liste so kar nekaj let sestopali iz oblasti. To je bil čas za krajo premoženja, ki so ga ustvarili delavci in kmetje. Naloga novih strank je predvsem osveščanje naših ljudi. Spoznati morajo, da so komunisti in njihovi vazali krivi, da imamo 130.000 brezposelnih, da imamo 250.000 upokojencev, ki se ne morejo preživeti s svojo pokojnino, in da imamo 250.000 delavcev s plačo, ki ni vredna tega imena. Na drugi strani pa nove bogataše, ki se vozijo z najnovejšimi avtomobili in kupujejo najdražja stanovanja. Ne smemo pozabiti niti tega, da so liberal-komunisti tudi krivi, da imamo 200.000 tujerodnih državljanov. Čas prehoda je čas streznitve našega naroda. Res gre vse počasi. Vendar gre in bo šlo hitreje, če bomo sprejeli nove vrednote oziroma se oprli na narodne vrednote. Predvsem pa se moramo vsi dobromisleči Slovenci združiti. Ne smemo dovoliti, da nas razdvajajo. Stranke slovenske pomladi bodo močne samo, če bodo pozabile na svoja nesoglasja. Temeljni cilj mora biti ta, da se dokončno poslovimo od „osvoboditeljev“. Naj končno zavlada demokracija. Predvsem pa demokracija brez povezave s staro, propadlo revolucionarno kliko. Čas prehoda se bo le tako skrajšal.

Alojzij Dragoš, Ljubljana

Grahovo

V noči od 23. na 24. novembra 1943 so se partizani zbrali za roparski pohod po cerkniški dolini. Ustavili so se pred vasjo Grahovo s sklepom, da napadejo šibko in osamljeno postojanko prvih domobrancev na terenu ter, da zasežejo „številno zalogo“. Ko partizanska brigada ni mogla do živega maloštevilni, hrabri postojanki, so se kot vedno poslužili ognja. Toda tudi s to krutostjo niso dosegli svojega namena. Hrabri borci so raje živi zgoreli s poveljnikom Francetom Kremžarjem in pesnikom Francetom Balantičem kot bi se predali boljševikom.

Ko je bil napad končan, so partizani prignali h goreči hiši ponoči polovljene moške in nekaj fantov. Tu so vsakega posameznega ustrelili in ga vrgli v ogenj rekoč: „No, sedaj se pa le cvrite, beli psi!“. Po izpovedi očitancev, so žrtve že vse v plamenih stegale roke in vpile na pomoč. „Bil je grozoten, satanski prizor“.

Ko je nekaj žrtev še čakalo pred grmado živih plamenic, je partizan poklical iz vrste Alojzija Debevca iz Begunj, ga udaril s kopitom puške po glavi, nato pa ga pustil nezvestnega na tleh. Ko so zmetali na ogenj še preostale, sta dva partizana pograbila k zavesti prebujajočega Debevca in ga vrgla v plamene.

Debecvec Alojze iz Begunj pri Cerknici ter njegovi zogljeneli ostanki, ko so ga komunisti 24. nov. 1943 še živega vrgli v ogenj v Grahovem

Junak - poveljnik v Grahovem

Kramžar
France

*„Žrtve plamenov
zažganih iz
Dakijeve roke...”*

Pesnik
Balantič
France

*„Najbolj pesniška žrtev
revolucije v Sloveniji,
zavit v svoj
večni plamen...”*

(dr. Tine Debeljak)

*Ne vem zakaj sem na
življenja ženitnini,
morda sem padel kakor
sveča iz rok dekleta.*

(France Balantič)

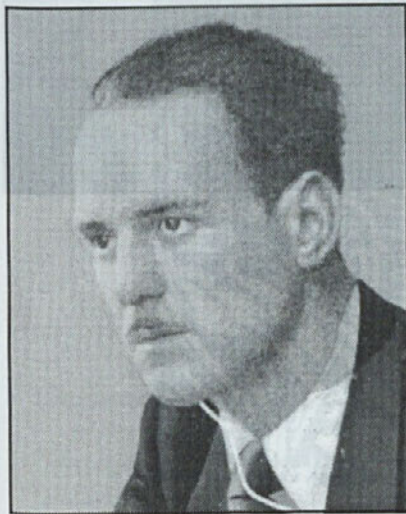
Junaki - poveljniki v Grčaricah

Koprivica
Danilo

Kranjc Milan

Tomažič Drago
-Cigo

Junaki - poveljniki na Turjaku

Kadunc
Franc

Perne Tone

Rožanc
Beno

*Vsem soborcem, naročnikom in
prijateljem želimo lep Sveti večer,
v Novem letu 1999 pa božjega
blagoslova v zdravju, uspehu in sreči.*

*Zveza DSPB — Tabor
in
Konzorcij glasila*

Jože Žerovnik: K polnočnici (Lesorez)

Goreti hočem sebi, novim dnevom!
Že moja pesem v plamen se spreminja.
Na naklo smrti srp pozvanja,
že v žoltem snopju groze plapolam...
Naj bom še dolgo bakla nema,
ki potnikom samotnim v noč gori!

*„Najbolj pesniška žrtev revolucije v Sloveniji,
zavit v svoj večni plamen...”*

(dr. Tine Debeljak)

Branko Pistivšek

Naj pijem jaz...

Težka črna je koprena.
Večno, večno pred menoj
tvoja sključena ramena
zrem ves žalosten nocoj.

Mati moja, ti si sama,
tvoji beli so lasje,
dalja strašna je med nama,
kdaj ti stisnil bom roke?

Vsak večer me plaho čakaš,
v sanjah gledaš na potí,
ko zbudiš se, spet zaplakaš
solza kane ti iz oči. -

Čaša polna je pelina,
mati pusti, bom jaz pil.
Naj deli se bolečina,
v srce moje vso bom skril.

Domači zvon

Vsakokrat, ko se vrnem iz tujine
je manj toplih rok v pozdrav
in vedno več jih je doma,
ki ne sežejo v spomine.

Vsakokrat, ko namenim se
v drago vas domačo,
so mi tuja, ozka pota
in nobena več
do doma ne drži.

In vsakokrat, ko spet odhajam
manj sočutnih je oči,
le zvon domači
iz starih lin proseče
v noč ječi:

Ostani!
Ne hodi proč! —
Ostani tu doma,
kjer pustil si mladost v dolini,
kjer pripeti so spomini,
kjer prijatelji trohné.

Edvard Kocbek

Nisem se dovolj naigral

Nisem se dovolj naigral z besedami,
ki nosijo smisel, zdaj, bi se rad predal
nevarni igri besed, ki nič ne pomenijo
in so same sebi skrivnost. Svoboda je
strašna svoboda nič. Na katero
stran bom stopil zdaj, ko je nastopil
skrajni čas. Doslej sem se igral, poslej
bom skrit v zemlji izgovarjal
neznane besede skozi neone, morda
vso večnost...

Škofovi zavodi — Št. Vid

V vsej arhitektonski mogočnosti baroka in čudovito skladnih barv, molče trobenta to zgodovinsko poslopje o dnevih svoje slave, o trpljenju jetnikov okupacije in o nečloveških mučenjih po vojni l. 1945, ki so jih uprizarjali komunisti.

„Kristusu Zveličarju sveta“ pravi velik napis pod pozlačenim križem na kupoli. Njemu naj bo darovana ura slave in vsi dosežki v tej mogočni stavbi in Njemu naj bo v zadoščenje vse trpljenje ljudi, ki so bili jetniki oblasti tujca in prodani sužnji kravavega sadizma domačih boljšečevikov.

Ob železniški progi na cesti, ki vodi do parka pred poslopjem sem obstal. Ne toliko zaradi zapornic, katerih rdeče luči so svarile na prihod vlaka. Obstal sem ob pogledu močnih, izglajenih tračnic po katerih so iz te stavbe odvažali vagoni razbito slovensko vojsko v brezna.

Najraje bi pokleknil in jih poljubil, te s krvjo slovenskih domobrancev posvečene tračnice.

Junij 1945.

Ko je nemški okupator zapustil to stavbo, katera mu je služila za vojašnico, del poslopja pa za zbiralno bazo aretiranih rojakov, katere je pošiljal v zloglasna koncentracijska taborišča, so tujega tirana zamenjale horde, ki so postavile na oblast domače krvave revolucionarje in to veliko poslopje je postalo hiša groze, strašnejša kot pod tujcem, mučilnica satanskih orgij nad na Lescah zajetimi domobranskimi ranjenci, skozi jeseniški predor vrnjenimi domobrance ter doma aretiranimi civilisti.

„Kristusu Zveličarju sveta“. Vsa ta stavba, te debele, mogočne stene, še vedno dihajo šepet tisočev mučenih, razbitih in do smrti izstradanih na tej slovenski Kalvariji.

Zveličarju sveta naj bo darovana ta silna žrtev, da bo tudi naši Sloveniji zasijalo resnično velikonočno jutro vstajenja.

Velika dvorana v pritličju je bila zatohla ječa tesno nabitih tisočev,

kjer so udarci s koli, konjskimi biči in opasači padali po glavah, da so fantje okrvavljeni umirali stojé.

Nad dvorano, prav tako velika, sedaj v angelsko svetišče prenovljena kapela je bila ogromen sod s krvjo namočenimi skeleti, kjer so partizanski rabli tekmovali v sadističnih izživljanjih nad razbitimi, do smrti žejnimi domobranci. Ko božam debele stene te nekdanje mučilnice, se mi zdi, da slišim pritajene vzdihne v votle prezide zazidanih častnikov domobranske vojske.

Vselej, morda stokrat na dan, ko so prihajali „obiski“ - partizanski veljaki, in vaški terenci, kakor v živalski vrt, je dežurni odprl škripajoča vrata v prostor iz katerega je bušnil zatohel smrad ter zarjul ime in primek z dodatno psovko, „obisku“ znanega domobranca. Vsak teh „obiskov“ je bil svojevrsten svoboden rabel po načinu in času nad poklicano žrtvijo. Krvavo nasilje je izvajal v predverju, v pričo partizanskih straž in veljakov, kateri so z divjim tuljenjem podžigali divjanje rabla.

Nekatere teh žrtev so udarce, brce in zbadanja z noži spremljale z groznimi kiki, iz drugih so se izvijali le pridušeni vzdihni in ni ga bilo vojaka, ki bi namočil gobo vsaj v kis in jo ponudil žrtvi. Tudi vsi drugi prostori so bili nabiti z domobranci, prav tako kleti in notranja dvorišča.

Pod stalno grožnjo s strelom je bilo prepovedano zreti skozi umazana stekla oken, ali jih celo odpreti. Vsi ti prostori so bila ječa, mučilnica in stranišče obenem, ker partizani niso dovolili žrtvam niti elementarnih človeških potreb. Kadar je partizan odprl vrata, je udarjal in psoval tudi zaradi „nedovoljenih stranišč“ po prostorih.

Skoro vsak večer je od nekje prijoval navček v te zabite, nabite smrdljive prostore. Kar odleglo je fantom. Bil je pozdrav zaman čakajoče matere, poljub neveste — dekleta, ki je v strahu pričakovala kdaj se povrne njen fant — domobranec.

Noči so bile tako nemirne. Dolgo se niso umirili „obiski“. Kdor pretepenih se je vrnil v sobo, je dolgo v noč polzavesten jamral. Tudi pogosti, odsekani klici so se trgali po sobah. Fantje so v polsnu sanjali, da jih Angleži predajajo partizanom in vsako jutro je bila kruta resnica razočaranja in obupa, ki je prehajal pri nekaterih v versko blaznost, pri drugih v kruto obtožbo lastnih odgovornih, pa tudi zopet v stanje svetniških duš vdanega trpljenja, polnega besed

tolažbe do sojetnika.

Vsi pa so si želeli, da se naj že zgodi ono poslednje, da naj že vendar pride, kajti ne le vode in hrane ob psovkah in udarcih, tudi zraka zanje ni bilo več po zatohlih smrdljivih prostorih.

„Četudi sem mlad in je zunaj pomlad, Marija z Brezij, pomagaj in reši me trpljenja. Ne za življenje, za smrt te prosim o Marija, Pomagaj!“

Fantom je ostala le še ta ena, edina želja.

Neko popoldne so jim razdelili bele nepopisane liste z ukazom, da se vsak čitljivo podpiše desno spodaj. Proti večeru so prazne podpisane liste pobrali. Kmalu za tem so nek večer začeli s klicanjem, pehanjem in uvrščanjem po dolgih hodnikih. Potem so praznili še druge prostore brez klicanja.

Pod močnimi stražami in spet z udarci so izklicane gonili preko velikega vrta do odprtih tovornih vagonov, ki so stali na progi pred vrtom poslopja. Ob psovkah so zapirali železne zapahe natlačenih vagonov.

Po nekaj sunkih naprej in nazaj z lokomotivo, da so se vagoni odbijali kakor v pretepu, so kolesa zaškripala in vlak — dolge krste živih mrličev je šklopotal proti Ljubljani. Čez Gruberjev kanal je bil podrt železniški most. Z biči in koli so stražarji izganjali trpine iz vagonov in njih podili preko navadnega mostu na drugo stran. Tako dolg je bil ta kratek ovinek. Fanje so bežali, padali in se zvijali na tleh pod brcami in udarci s kopiti. Kdor se ni pobral, so ga bolševiki privlekli za noge, roke ali lase do ograje mostu in ga vrgli v globoko vodo. Na drugi strani Gruberjevega kanala pa so čakali drugi vagoni za odvoz proti Kočevju in breznom...

„KRISTUSU ZVELIČARJU SVETA“.

Ko sem zapuščal to stavbo ponosne, težke bolečina, prebeljenih zidov ljubezni in sovraštva, molitve in bogokletja, solz in krvi, so zrla za menoj velika svetla, umita okna. Za njimi se mi je zdelo, da zro za menoj umiti, svetli obrazi tisočev, ki so mi molče naročali: „Pojdi in povej Slovencem, da nam je lepo, da živimo s Kristusom Zveličarjem sveta, ker smo trpeli in umrli za domovino“.

Govor pri spominskem križu v Midlandu dne 13. septembra 1998

Dragi rojaki in rojakinje!

Iskren pozdrav vsem, ki ste danes poromali k tej spominski proslavi, da se poklonite našim pomorjenim mučencem in žrtvam komunistične revolucije na Slovenskem. Že je minulo 23 let, ko je društvo Tabor in ostali sodelavci postavilo ta spominski križ h katerem romamo vsako leto ter se spominjamo naših domobrancev in drugih žrtev komunističnega nasilja v domovini. Hvala Vam za Vaš obisk, kakor tudi za Vašo zvestobo, da ste ostali zvesti svojim načelom, veri in domovini. Preteklo je že sedem let, odkar smo Slovenci dobili samostojno državo z dokaj malimi žrtvami, deset dnevno vojno, levičarji so se čez noč prelevili v demokrate in pristavili svoj lonček k novi slovenski demokratični vladi. Uspelo ji je v kratkem času dobiti vsa važnejša mesta v slovenski vladi, ljudstvo pa zaslepljeno zlasti po mestih, voli stranko bivših levičarjev, ki so samo spremenili ime, idejo pa obdržali.

Vedno znova slišimo „Pozabite in odpustite“, na žalost tudi med našimi rojaki; toda to so ljudje brez hrbtenice in značaja! Pozabiti je težko! Reke nedolžne prelite krvi koncem maja in v mesecu juniju leta 1945 bodo ostale zapisane v slovenski zgodovini še tisoč let! Odpustili pa bomo takrat, ko bodo v domovini vrnili čast zavednim in vernim Slovencem, ki smo se borili za svetle ideale ter postavili križe na grobove junakov! Še vedno čakamo na pošteno in iskreno spravo o kateri pa sedanja oblast noče nič slišati.

Pred 16 leti je naš dolgoletni predsednik društva TABOR in pisatelj, sedaj že pokojni Stane Pleško zapisal v svojem dolgem članku „Slovenska inteligenca, kje si?“ V emigraciji nam kulturne delavce prehitro pobira bela žena Smrt in povsod se kažejo vrzeli,

ki jih ni mogoče nadomestiti. Ostareli smo v tujini vsi brez izjeme, naše desničarske stranke v domovini pa na žalost ne poznajo skupnega imenovalca, vsakemu gre za čim višji stolček v vladi in ne za splošni blagor naroda. Končni rezultat je, da ne znamo delati za skupni cilj: rešiti se marksizma in ateizma ter vrniti narodu poštenje, iskrenost in vero!

Naš čas je velik, zato zahteva cele in pokončne može, gre namreč za boljšo usodo našega naroda, vsak naj doprinese svoj del, pa naj bo to ročni delavec ali pa univerzitetni profesor in bomo tako preživeli tudi sednjo preizkušnjo!

Naj končam z Gregorčičem: „Na delo tedaj, ker resnobni so dnovi, a delo in trud, Ti nebo blagoslovi!

Blaž Potočnik

Predsednik društva TABOR

Toronto

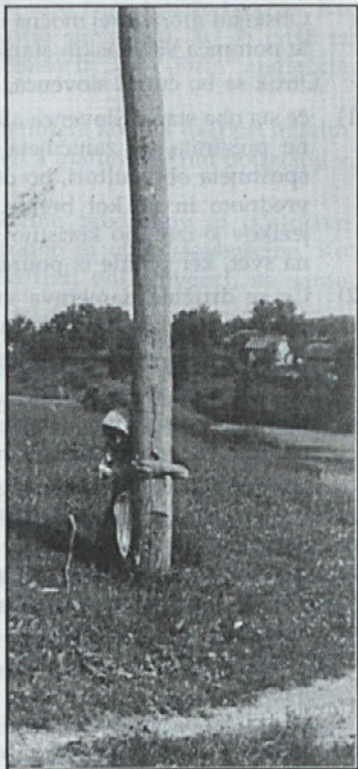
Žrtve iz Jelendola pred pogrebom na mrtvaškem „odru“

Pot brez konca...

*Slovenska mati -
išče grob, kamor
so ji zagrebli moža
in sinove...*

*Reci mi mati besedo v slovo.
Pokropi me z
 blagoslovljeno vodo.
Mati, mene več k tebi ne bo.
(Po F. Balantiču)*

NARODNI PONOS

Odlomek razprave „Smernice za ohranjanje kulture in šolstva“

Ko obravnavamo temo o ohranjanju slovenske kulture v tujem svetu, se nam predstavita naslednja dva primera preseljevanja mlajših generacij:

- a) Otroci, rojeni v Sloveniji, ki se s svojimi starši preselijo v tuji svet. Za nje je nekako samoumevno, da bodo obdržali materin jezik in svojo prvo kulturo. Če je novo okolje represivno, ali so kot slovenska družina osamljeni, ali ne preživijo mnogo ur skupaj s starši, bo ohranjanje slovenske kulture otežkočeno.
- b) Otroci druge, tretje in četrte generacije. Za nje je ohranjanje družinske kulture težje. Njihova domovina je priseljeniška dežela prednikov. Slovenija je njihova očetnjava — patrija — zemlja staršev, očeta. Obstajati mora torej močna motivacija, da se otrok čuti Slovenca in ne le potomca slovenskih staršev, ali pa vsaj to.

Otrok se bo čutil slovenca,

- 1) če sta oba starša Slovenca ali vsaj eden in sta ponosna na to, hkrati pa ne prezirata ali zaničujeta novega okolja otrokove domovine. Če spoštujeta obe kulturi, bo otrok v tem rasel in čutil dve kulturi kot vrednoto in ne kot breme. Tudi bilingvizem — obvladanje dveh jezikov je izredno koristno za posameznika, ker mu razširja pogled na svet, ker preide iz poimenovanja na pojmovanje.
- 2) Če se družina namerava vrniti domov, bodo skrbeli za slovensko narodnostno identiteto in tudi otroci bodo enako razmišljali in čutili.
- 3) Če lahko pogosto obišejo domovino, pride otrok v neposreden stik z realno Slovenijo.
- 4) Če matična domovina skrbi za svoj prestižni ugled v svetu in za del naroda, ki je zunaj njenih meja.

Zanimiv je pojav slovenskega srednješolskega tečaja v Argentini. V začetku 90. let se je začela prevešati druga generacija v tretjo. To pomeni, da so dijaki že vnuki Slovencev rojenih v matični domovini. Nekateri v teh razredih so zelo dobro obvladali slovenščino, drugi manj. Leta 91. je RAST ČČ, skupina maturantov srednješolskega tečaja Marka Bajuka obiskala Slovenijo za maturantski izlet. Preje so Rasti taborile v argentinskih hribih v Bariločah, kjer je tudi velika skupina slovenskih izseljencev.

Ob obisku Slovenije pa so jo mladi skupinsko „odkrili“. Spoznali so, da Slovenija ni le sanjsko domotožje njihovih staršev in dedov, temveč,

da je to obstoječa dežela, nova država sredi Evrope, ki jo je ves svet, ravno zaradi osamosvojitve — spoznal. Sami dijaki so se tudi v svojih argentinskih šolah prizadevali za predstavljanje Slovenije svojim vrstnikom in profesorjem. Od tedaj naprej si je vsaka skupina maturantov prizadevala za obisk Slovenije in je to tudi dosegla z organizacijo in finančno pomočjo Izselskega društva SLOVENIJA V SVETU, slovenskih državnih, cerkvenih in drugih ustanov.

Leta 1992 sem kot njihova bivša profesorica in hkrati predstavnica Izselskega društva SVS organizirala obisk in jih spremljala po Sloveniji. Bila sem presenečena, kako so v enem letu izboljšali znanje slovenskega jezika. Ko pa smo leta 1994 sprejeli skupino dijakov, ki sem jih v Argentini poučevala v 2. letniku in s katerimi sem se trudila zaradi slovenščine, je bilo presenečenje mnogo večje. Nekateri so že nekaj let preje govorili lepo slovenščino, sicer z argentiskim pojočim naglasom, vendar velika večina pa ni govorila, ker se niso znali tekoče izražati. Ko pa so prišli v Slovenijo, so vsi lepo govorili slovensko, ko so odšli iz Slovenije pa še bolje (no razen nekaj hrvatizmov in „ful dobrih“ angleških popačenk, ki so si jih tu pridobili).

Upamo, da se bo slovenska narodna identiteta krepila tudi pri mladih rojenih v Kanadi in ZDA, ki so enako začeli z maturantskimi potovanji v Slovenijo pod okriljem ID SVS.

Motivacija skupinskih obiskov domovine prednikov in očetnjave dijakov je tako močna, da se mladi potrudijo in učijo slovenščine. Ko pridejo sem, jih Slovenija prepriča, da so tudi oni Slovenci, ne samo Argentinci, Američani in Kanadčani.

Dve dekleti iz Argentine in ena iz ZDA, so se odločile, da nadaljujejo študij v Sloveniji. Majhno število, vendar veliko, če pomislimo, kako težko se mladi iz teh držav ločijo od svojega družinskega in prijateljskega kroga. Organiziranje in vodenje maturantskih obiskov je velik napor za ID SVS. Zahteva veliko truda, vendar vemo, da je trud poplačan z ohranjanjem slovenske zavesti.

Radui bi seveda, da bi se čim več Slovencev iz tujine, priselilo v Slovenijo. Ti, ki smo to preizkusili, vemo, da je preselitev kljub začetnim težavam bistvenega pomena za posameznika, ki naredi ta korak, predvsem pa je pomen za veliki, a maloštevilni slovenski narod.

Vendar pa Slovenija potrebuje tudi zavedne Slovence po svetu. Izseljenci so pripomogli k priznanju Slovenije — to moramo vedno ponavljati, da ne bi pozabili na vlogo, ki so jo ob ključnem slovenskem trenutku opravili Slovenci po svetu. Dober Slovenec v svetu je najboljši veleposlanik Slovenije, pa še matične Slovenije nič ne stane.

Revolucija ali NOB

Za odgovor Francu Štolfa (Delo, 26. junija 1998) in v pojasnilo mladim, ki sami niso doživeli tistih strašnih časov in so bili vzgojeni v totalitarni komunistični ideologiji (enoumju) in zlagani (prikrojeni) komunistični „zgodovini“.

Z zadovoljstvom ugotavljam, da Štolfa prizna, da je bila NOB revolucija. Ustavimo se tu. Torej ker je bila NOB revolucija (glej slovar) nasilni prevzem oblasti, potem NOB ni bil „narodno osvobodilni boj“. In tu tiči tista prevara, ki jo vlada s Kučanom na čelu ponavlja, ker ne prizna in se boji resnice: revolucija — državljanska vojna.

Mladi rod si danes težko predstavlja revolucijo, čeprav imamo primere revolucij (bratomorne pokole) tudi danes (Afrika, Kosovo) vendar jih to ne moti, ker so daleč od nas.

Naj ob tem omenim, da je Kučan pred kratkim govoril, da so bili partizani edini dejavnik aktivnega odpora (proti okupatorju — moja pripomba) in s tem neodtujljiv del zavezniških armad. (Delo, 29. junija 1998). Kako bolna, napihnjena domišljija!

Naj navedem samo en primer, da vidite, kakšen odpor proti okupatorju so nudili partizani (del zavezniških armad). Stanovali smo približno 200 metrov od železniške postaje D.M. v Polju (predno je bil tam predvoz). Poleti 1942 je bila na postaji majhna posadka Italijanov (okupatorjev). Ali mislite, da so partizani (narodna osvobodilna armada) napadli okupatorja na postaji? Kaj še! Sredi noči se je majhna skupina partizanov priplazila do naše hiše in so trkali na vrata. Jaz sem bil na balkonu nad vrati. Na moje vprašanje: Kdo je, kaj hočete? So se ustrašili in zbežali. Ali mislite, da je bil to prijateljski obisk z brzostrelko in sredi noči? Čez par mesecev so še enkrat prišli. To pot z druge strani, bili so nasilni, vendar smo imeli okna zavarovana s polknicami in smo jih s kričanjem pregnali. Bali so se Italijanov na postaji. Drugače ne bi preživeli. Zakaj nas niso osvobodili Italijanov? Zakaj so hoteli Italijane osvoboditi nas?

Štolfa bo imel zato pripravljen odgovor: Bili ste gotovo izdajalci. Izdajalci koga? Slovenskega naroda? Nikdar! Kot desettisoči drugih Slovencev (Glej: Perne Franc — Zamolčani grobovi 1998) smo bili in smo vedno zavedni Slovenci. Nismo paktirali s Hitlerjem tako kot Stalin. (Kdo je torej izdajalec?). Nismo pripadali nobeni komunistični internacionali in podobno. Bili pa smo zavedni katoličani, kar pa je bilo tedaj greh in izdajstvo! To za danes. Lahko pa Štolfi odgovorim še druga podtikanja.

Ivan Kukavica, Ljubljana — D.M. v Polju

Greh in sprava

Rusija v Sankt Peterburgu ni pokopavala zgolj zadnjega carja Nikolaja in njegove družine, ampak hkrati z njim tudi državljansko vojno, ki je to velikansko državo za dolga desetletja razdelila na rdeče in bele, na „domoljube“ in „izdajalce“. Prav zato je bil pogreb v katedrali sv. Petra in Pavla svojevrstna priložnost za vsaj simbolično spravo med političnimi strujami, ki so kljub novim časom še vedno na različnih okopih, ter med državo in Cerkvijo, ki zaradi slabih izkušenj še vedno sila nezaupljivo gleda na vse, kar počne Kremelj. Toda Rusija te zgodovinske priložnosti ni izkoristila. Greh, ki je visel nad njimi točno osemdeset let, je priznan, toda resnična sprava je za zdaj neuresničljiv privid.

Pogreb carja, ki so ga uralski boljševiki (z Leninovim soglasjem) skupaj z družino in štirimi spremljevalci pobili pred natanko osemdesetimi leti, se je še pred uradnimi slovesnostmi začel sprevrčati v nekakšne tihe politične obračune in tako v popoln polom. Pa ne zato, ker bi se država morebiti lotila tega dejanja s premajhno vrečo denarja in premalo blišča, kot so menili nekateri (užaljeni) člani Romanovih, ampak predvsem zato, ker hkrati s carjem očitno ni bila pripravljena za vselej pokopati niti enega najbolj žalostnih poglavij v ruski zgodovini: sovjetskega totalitarizma namreč, ki je leta 1918, ko je bil pokončan car, že začel kazati svoj pravi obraz.

Komunisti, ki so še vedno najmočnejša politična stranka v Rusiji, so vnaprej odpovedali sodelovanje pri pokopu „krvavega Nikolaja“. Ker se je pogrebnim slovesnostim iz verskih in kajpak političnih razlogov potem sila (ne)spretno odrekel tudi poglavar ruske pravoslavne cerkve patriarh Aleksej II., so se morali za podobno potezo odločiti še v Kremlju. Ker ne bo patriarha, tudi predsednik na more priti, so komentirali svojo odločitev kremeljski oblastniki. In ker ne bo predsednika, tudi patriarh nima kaj početi v Sankt Peterburgu, so jim odgovarjali v moskovski patriarhiji. In če ni na pogrebu ne posvetnega ne cerkvenega gospodarja države, se tudi drugim politikom ne spodobi romati k Sv. Petru in Pavlu, so menili v strankah, ki se sicer štejejo za neodvisne in demokratične politične organizacije.

Pogreb se je dokončno sprevrgel zgolj v nekakšen družinski obred Romanovih, ki so tokrat prvič v takem številu obiskali domovino

carskih prednikov. Toda potem je v zadnjem trenutku posegel vmes predsednik države, se vendarle odločil za pot v Sankt Peterburg in pogrebu vsaj deloma vrnil pridih zgodovinskosti.

Njegova poteza je bila kljub vsem (ne)razumljivim političnim igrarjem povsem pričakovana. Toda ne glede na to, kdo ga je dokončno prepričal, da mora na pogreb (to naj bi bil storil ugledni peterburški akademik Dmitrij Lihacov in drugi ruski izobraženci), je Boris Jelcin ravnal modro in pogumno. Ob carjevem grobu je namreč stal mož, ki je bil nekoč pomemben član partijske nomenklature, mož, ki je kot partijski sekretar Sverdlovska (današnjega Jekaterinburga) na ukaz Kremlja porušil hišo trgovca Ipatjeva, v kateri je bil pred 80 leti ubit zadnji ruski imperator. Jelcin se je poklonil carju v imenu vseh sovjetskih partijskih voditeljev, ki tega doslej niso hoteli storiti — priznal je greh, ki ga drugi doslej niso hoteli priznati. In prav v tem je bila veličina dogodka, ki je z Jelcinovim dejanjem že postal zgodovina.

Boris Jelcin je torej le doumel zgodovinskost trenutka. Za druge tega ni mogoče trditi. Komunisti se že zaradi svojega izvora ne morejo kar tako odpovedati Leninovi dediščini, zato pa je bilo mogoče pričakovati nekaj več razumnosti s cerkvene strani. Ta bi se že po logiki stvari morala dostojno posloviti od carja in Romanovih, saj jim je zvesto služila več stoletij.

Toda Cerkev je pri pogrebu spet imela svoje račune. Aleksej II. noče novih razkolov med naprednjaki in konzervativci, ki jo spet pehajo v srednji vek. Toda tam jo je porinil kar sam patriarh, ko je izjavil, da znanstvenikom, ki so z najsodobnejšimi metodami (primerjave vzorcev DNA, ki nosi dedni zapis) ugotovili, da gre pri najdenih posmrtnih ostankih v resnici za carja in njegovo družino, preprosto ni mogoče zaupati. Logika, s kakršno na pragu 21. stoletja operirajo, je naravnost grozljiva: znanost je zmotljiva, Cerkev pa ima vselej prav. Tako so v srednjem veku žugali tudi Galileju, toda Zemlja se je kljub temu še naprej vrtela okrog Sonca in ne narobe...

Peterburški pogreb je torej znova dokazal, da se Rusija še zlepa ne bo znebila bremen preteklosti, ki je v ljudeh — posebno v tistih, ki imajo v rokah takšno ali drugačno oblast — ubila vsakršno spoštovanje do človeka, pa naj bo rdeč ali bel, naš ali vaš. To je Kremelj dokazal med vojno v Čečeniji, ko je Moskva — prav pod Jelcinovim poveljstvom — zgolj zaradi političnih interesov in nekakšne gospodovalne nečimrnosti tako lahkomišelnost poslala v smrt več kot sto tisoč ljudi, na obeh straneh kajpak. Zdaj je to vnovič dokazal tudi Sankt

Peterburg, saj se večji del ruske politične in cerkvene elite ni hotel pokloniti ljudem, ki so bili zverinsko — brez vsakršnega sodnega procesa in brez vsake možnosti za obrambo — pokončano pred davnimi osemdesetimi leti.

Jelcin je v govoru na slovesnosti dejal, da je bil umor carske družine eno najsramotnejših poglavij v ruski zgodovini. Za zločin so krivi tisti, ki so dvignili roke nad nedolžne žrtve, in tisti, ki so o tem desetletja molčali. To krvavo stoletje mora Rusija končati s kesanjem in spravo. **To je zgodovinska nuja in priložnost, ki je Rusija ne sme zapraviti, še zlasti ne zaradi prihodnjih generacij, je med drugim dejal Jelcin.**

Po pogrebni maši so devet krst, ki so jih v četrtek pripeljali iz Jekaterinburga, položili v grobnico. Najprej so se poslovili od štirih spremljevalcev carske družine (Trupp, Haritonov, Demidova, dr. Botkin), zatem so položili k zadnjemu počitku posmrtno ostanke knežinj Olge, Tatjane in Anastazije, nazadnje pa so spustili v grobnico še krsti carice Aleksandre in carja Nikolaja.

V grobnici je ostal prostor še za carjeviča Alekseja in knežno Marijo. Njunih posmrtnih ostankov doslej namreč niso našli. Preiskovalci so prepričani, da so boljševiki njuni trupli z ognjem in kislino popolnoma uničili, toda guverner Jekaterinburga Eduard Rossel je pred dnevi dejal, da bodo njuna grobova morebiti odkrili že v kratkem.

Rusija je pokopala svojega zadnjega carja. Toda kdaj bo pokopala svojo žalostno preteklost?

Demokracija in domovina

Po sedmih letih samostojne slovenske države in demokratizacije se v politiki, javnih občilih in državnem zboru še vedno porajajo dileme, ali smo se Slovenci med zadnjo svetovno vojno osvobajali „demokratično“ ali pa smo imeli tudi državljansko vojno in zmagovito bolševiško revolucijo, katere nadvlada se je končala leta 1990 z uvedbo parlamentarne demokracije.

Da je temu res bilo tako, so letos objavili tudi nekateri slovenski zgodovinarji pod naslovom Zgodovinarji o komunizmu. Takšnim ugotovitvam zgodovinarjev pritrjujejo tudi letošnje objave člankov o preteklosti nekaterih znanih slovenskih intelektualcev, sicer gospodarkih strokovnjakov. V zadnjem času pa se je razvnela ostra javna razprava, ki sega do samih vrhov slovenske politike. Glede na še vedno odprto „dilemo o revoluciji“ si dovolim opozoriti na medvojni dokument, ki je javno izobešen v „zgodovinskem muzeju“, to je v Pokrajinskem muzeju v Kočevju. To je v domu odposlancev kočevskega zbora, kjer ima občasno slovesne seje tudi slovenski državni zbor.

Dokument je razstavljen v okviru stalne razstave o dediščini kočevskih Nemcev in je na panoju opisan kot: „Letak okrožnega komiteja KPS, avgusta 1941, s svarilom kočevskim Nemcem, naj se izselijo“.

V tem pojasnilu vsebine letaka, ki je sicer v nemščini, pa je izključena vsebina zaključka letaka. V zaključku letaka namreč KPS, a ne OF, poziva prebivalstvo tudi s sledečimi pozivi:

Proč s pokvarjenimi voditelji Kočevarjev.

Za enotno fronto nemškega in slovenskega naroda na Kočevskem.

Proč s kapitalističnimi hlapci Adolfa Hitlerja.

Naj živi komunistična partija Slovenije.

Naj živi nepremagljiva, miroljubna Rdeča armada.

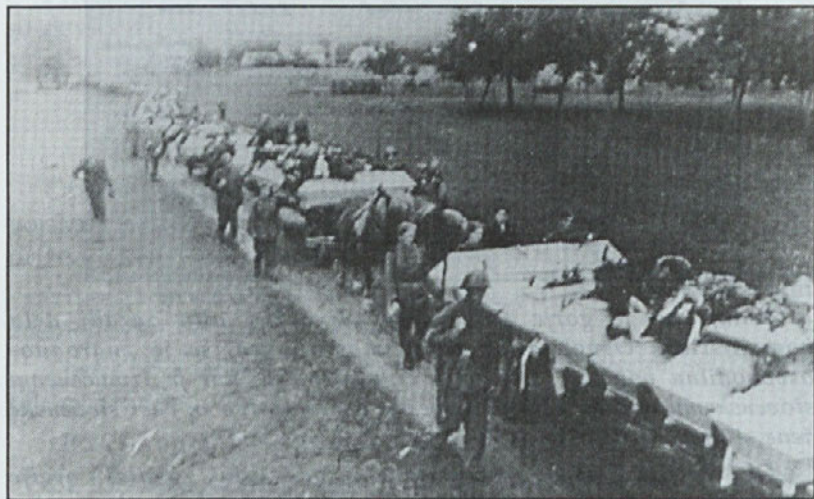
Naj živi Sovjetska zveza, dežela delavcev in kmetov.

Naj živi Stalin, voditelj delovnih ljudstev in voditelj za svobodo se bojujočih narodov.

Zadnji štirje pozivi letaka KPS iz avgusta 1941 nazorno govore o tedanji vlogi OF in glavnem cilju KPS ob pozivu k odporu, kar je potrdila tudi slovenska zgodovina. Petdeset let kasneje se je po sesutju glavnih evropskih komunističnih totalitarizmov „zgodila slovenska pomlad“ in dozorela slovenska država s parlamentarno demokracijo. Potreba po povečanju verodostojnosti zgodovine ter z njo povezana kultura vrednot posameznika in družbe, od česar je odvisna nadaljna demokratizacija, terja, da se slovenska polpretekla zgodovina javno in uradno dopolni tudi z „neljubim delom“ polpreteklosti, kar bo pomenilo zrelost družbe oziroma države. Nezrelo bi bilo še naprej ostro vztrajati pri enostranskem glorificiranju komunistične polpreteklosti, katera na Slovensko ni „kar prišla“, ampak je bila prikrito načrtovana in nato s populizmom in silo kruto navedena. Kultura evropskega sožitja različnosti v narodu je pogoj, „tegoba in gibalo“ demokratične družbe, ki terja odkritje in sprejetje tudi zamolčane slovenske zgodovine.

Mar ne bi bilo na Slovenskem že čas, da bi prenehali oboževati duha in kulturo boljševika „Strelnikova“ in bi končno ustvarili slovensko Larino pesem, da bi bolj radostno praznovali dan državnosti naše države!

Franc Mihič, dipl. ing.

Prevoz žrtev pobitih v Jelendolu

Iz „narodne osvobodilne vojske“

Komatsu 4, Isle M., Cal
11 of 40.
New polio, 2.7. 1966

Stela III, Catagama

на полтора

4 varieties recorded on our postals are
nos 4, 6, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842

[illegible]

Snort falconer - I've lost the handle

Man polthorn

Кочетов

Tedaj, ko je gorje slovenskega ljudstva bilo zaradi dela komunistične Osvobodilne fronte na vrhuncu, se je „narodno-osvobodilna vojska“, norčevala iz poslenjega, kar je izmučenemu slovenskemu narodu ostalo: človeško dostojanstvo in čast slovenske žene — trpinke.

Ob trpljenju naroda so partizani nad njim zganjali orgije satanskih strasti, mučenja in naslad, ob požrtijah in pijanosti z ukradenimi živili.

Prepis

Komanda 4.čete III.bat.

U.B.I.

Na položaju, 2.I.1944

Štabu III. bataljona

Na položaju

V izvrševanju naredjenja smo poslali po vasi 4 bojne patrole s 4 puško-mitraljezi z nalogom, da priženejo vse civilno prebivalstvo v našo komando. Trenutno (ob20h.) je tukaj zbranih 50 civilov, med njimi 20 žensk (10 zjamčenih devic). Posebna patrola, ki smo poslali po vino in cigarete, doslej še ni prispela, vendar jo vsak moment pričakujemo. Prosimo vas, da radi tega vino in cigarete za slučaj, da patrole ne bi bilo, s seboj prinesete.

Pričakujemo celokupni štab III. bataljona v naši komandi, ker so device že nestrpne.

Smrt fašizmu — Svoboda narodu

Nam. Politkom. Komandir

Opomba: Za sklicati ljudi po vasi je „narodna osvobodilna vojska“ potrebovala „4 bojne patrole s puško-mitraljezi“, da priženejo ljudi. (Kot nad razbojnike so prišli)

Vino za svoje orgije so šele čakali, pa so že s poželenjem zasmehovali nedolžna dekleta.

ENAKOST BRATSTVO SVOBODA - Radovedni smo, če je bilo nakradeno vino tudi za „50 zbranih civilov?“

„Borci“, ugrabljali so dekleta za harem partizanskih sultanov! Za to hrabrost prejemajo odlikovanja!

„Dan upora“

„Kar se tiče dneva praznovanja osvobodilne fronte, jasno govorijo okrožnice, in deklaracije na raznih prireditvah (mitingih) vodilnih „tovarišev“ KPS, kot so bili na primer govori glavnega poveljnika VDV-VOS Viktorja Avblja, govor poveljnika partizanskih enot Franca Leskovška ali Pera Popivode v maju leta 1943 v Iški grapi, Toneta Fajfarja na zborovanju maja v Kompoljah, pa letake CK KPS z dne 22. junija 1941: „Poziv vsem Slovencem — za enotern blok pod vodstvom SSSR in pod generalnim vodstvom našega velikega Stalina!“ Potlej vam ne bo težko ugotoviti, da 27. aprila 1941 ni bila ustanovljena OF, ampak „protiimperialistična fronta“. Žal, tega nekateri privilegiranci in člani vodstva ZKS še danes ne znajo ali nočejo dojeti.

Ko sem se še kot zelo mlad pogovarjal z dvema vrnjenima iz ruskega ujetništva še iz leta 1918, sta imela kaj povedati o ruskem boljševizmu, na katerega se je KPS med drugo svetovno vojno opirala in ga tudi izvajala. To, kar so prinesli v Slovenijo takrat ujetniki, se je tudi po nekaterih cerkvah sporočalo ljudem, kaj je dejansko ruski boljševizem. Žal, takrat drugih sredstev obveščanja verjetno ni bilo. Tako se je moral narod sam odločiti, kam bo kdo pristopil. In tako se je del slovenskega levo usmerjenega naroda pod vodstvom KPS priključil ruskemu komunizmu, drugi večji del verujočega naroda pa je raje šel prosit za orožje celo lastnega okupatorja, da bi se ubranil pred brezbožnim komunizmom, ki je uničeval vse, kar je dišalo po Cerkvi.

Znano je, da ima komunizem na vesti trikrat več človeških žrtev, da ne omenjamo še posrednih travm, kot pa sta jih takrat povzročila fašizem in nacizem, skupaj v Evropi. Žal, samo v Sloveniji je — pretežno v skupnih

grobiščih oz. breznih ali podzemnih jamah — posredno ali neposredno, revolucija pod vodstvom KP, zagrebla 41.224 žrtev.

Milan Muhič,
Ambrus

Zažgana in
porušena
cerkev v
Hinjah

Za in proti

Nekateri pravijo, da je naša protikomunistična ideja, brez prave vsebine; da pove samo to, da smo *zoper* komunizem, ne pove pa, *za kaj* smo pravzaprav ali kaj postavljamo nasproti komunizmu.

Tisti, ki to trdijo, nimajo prav. Naša protikomunistična ideja ima svojo negativno in svojo pozitivno stran. Kadar se vojak bori *zoper* sovražnika domovine, se istočasno bori za svojo domovino, za njeno svobodo in samostojnost, za njen obstoj in njeno neodvisnost. - Kadar izdaja zakonodajalec zakone *zoper* tatove, razbojnike, morilce in podobno, so to zakoni *zoper* zločince, toda istočasno so ti zakoni pozitivni: gradijo temelje zdrave, poštene, moralno urejene družbe.

Tako je tudi z našim protikomunizmom, ki je bil in je odklanjanje marksističnega materializma, odklanjanje življenja brez višjih vzorov, brez vere, brez Boga in brez etičnih zakonov, odklanjanje ubijanja, požiganja, ropanja in umorov, odklanjanje zatiranja in uničevanja svobode, odklanjanje kolektivističnega gospodarstva, enostrankarskega sistema, diktature enega družbenega sloja nad drugimi sloji.

Naš protikomunizem je še več: je pripravljenost in volja upreti se z vsemi sredstvi *zoper* strahotno komunistično nasilje. Ta upor pa vsebuje tudi že *pozitivni cilji*: na ruševinah komunizma zgraditi novo družbo, ki priznava Boga in njegove zakone, ki smatra za najvišjo vrednoto - svobodo, ki spoštuje prepričanje in lastnino svojega bližnjega, ki smatra urejeno družino za temeljno celico družbe, ki smatra spoštovanje sočloveka in pravo tujega naroda za osnovno urejevanje odnosov na svetu.

Vse to vsebuje naša protikomunistična ideja. Ni torej samo proti nečemu t.j. proti komunizmu, ampak je tudi za nekaj: za novo življenje v slovenski domovini, za življenje, ki bo temeljilo na svobodi in na etičnih osnovah krščanstva.

Ne, tako ne bo šlo

Ko sem, bil v Sloveniji — moji domovini, sem poslušal in prebiral vsemogoče: dobre želje k narodni edinosti, očitanja glede na preteklost, zahteve po enakosti pravice, po pravni državi, po odhodu tistih, ki so soodločali v pretekli tiraniji itd. Itd. To vse se mi zdi še kar pozitivno, dokler je v mejah zmerne govornosti, v prikazu čim popolnejše resnice in spoštovanju drugačnega mnenja.

Neredki pa so primeri, ko nekdo izlije ves gnev zasramovanja in obrekovanja na nasprotno mislečega ter mu naklada grehe, katerih ni storil, potem pa zaključi obrekovanja z domoljubno, že stokrat pogreto:

„Bodimo si bratje!“

Nekaj podobnega sem bral 26.6.98, v samostojnem časniku Delo. V pismu bralcev se oglašja „strankarsko neuvrščeni“ Franc Štolfa iz Celja. Pismo naslavlja „Nas bo srečala pamet?“ Zaključi pa „Bodimo složni bratje Slovenci.“

Za naslov in konec bi mu čestital, le zakaj sem bral vsebino. No in ker sem jo bral, mi daje povod, da popravim nekaj njegovih zmotnih trditev. Pa ne zato, ker sem slišal „drugo plat zvona“, temveč sem jo živel.

Prva trditev: „Slovence so obešali sredi Ljubljane.“

V Ljubljani so med revolucijo obesili komunističnega vohuna, podinspektorja policije, ki je vohunil v domobranski vrstah. Nemci so obešali talce, zaradi partizanskih izzivanj, toda ne „sredi Ljubljane.“

Sledi trditev o janičarjih. Kje naj bi bili taki prevzgojeni fantje? Po vojni pač so vzgajali janičarje, da je celo sin tožil lastno mater UDBI.

„Agresor bi zanesljivo potegnil krajši konec brez domačih pomagačev, ovaduhov, kolaborantov.“

V to trditev dvomim. Ne dvomim pa, da je bila glavni kolaborant in ovaduh prav komunistična partija, ki je s svojimi agenti razdirala prvo Jugoslavijo v prid nacistom, po njeni okupaciji pa je javno in ponosno kolaborirala z Hitlerjanci vse do 22. junija 1941 (Veljaki KP v komunističnem gnezdu Vevče-Zadvor, so hiteli naproti prodirajočim nacistom, s stegnjeno desnico, rožami in pijačo, ali se motim?)

Po drugi strani pa smo bili priče še tesnejši kolaboraciji s tiranom Stalinom in Jugoslovanskim zločincem Titom.

„Boj svobodoljubnih in pokončnih Slovencev je bil edini izhod, da preživimo.“ Da, toda ne boj za boljševiško revolucijo in partijo, ki je osužnjevala in raznarodovala naš narod skoro pol stoletja. Razumljivo, saj komunisti nikoli niso bili Slovenci!

Vprašajmo se, kje bi bil naš narod danes, če bi šlo po bolševiških načrtih partije? In kje bi bil naš narod, če bi šlo po titovem načrtu skupnega jezikovnega jedra? Ko sem leta 1991 prvič prišel na obisk v domovino, hvala Bogu, da sem poznal nje naravo, sicer bi po govoricu sklepal, da sem nekje sredi Balkana.

Ali pa vemo, da 40.000 Slovencev ni preživelo pa ne zaradi okupatorja, zaradi „epopeje NOB“.

„Rupnikov domobranski udarni bataljon je... izsil prehod Ėez Boroveljski most in spotoma pometal v Dravo ranjene borce Tom iĖeve brigade.“

Ta trditev ni le neresnićna, temveć je groba laŹ. Ker sem bil navzoć tudi v omenjenem dogodku, povem naslednje:

Rupnikov udarni bataljon ni izsilil prehoda preko Dravskega mostu, temveć je *zahteval* miren prehod, katerega so zabranjevali partizani. Kaj naj bi storil poveljnik domobranskega bataljona, će mu poveljstvo partizanske brigade zaustavi pot, obenem pa prihuljeno skuša obkoliti njegovo enoto?

Storil je, kar je moral storiti, posebno Źe, ker je poznal bojazljivega sovraŹnika. Z juriŹem je udaril v napad, da je sovraŹnik brez resnega odpora panićno beŹal na vse strani, celo v Dravi so nekateri iskali zavetje. će pravim „bojazljivega“ imam v mislih vojaŹski bataljon proti osemkrat moćnejŹi brigadi!

Metanje ranjencev v Dravo je poizkus proti uteŹi za partizanski zloćin ob zajetju domobranskega vlaka ranjencev na Lescah, ki so konćali v ToŹkem breznu in zgornjem Igu.

„Ĉas je bil tak“, ugotavlja Źtolfa. Da, ćas je bil tak, kakrŹni smo bili ljudje. Ĉas ne ustvarja ćas. će sem n.pr. v tem ćasu na glas povedal, da ne odobravam zloćinov nad Slovenci, sem bil sovraŹnik revolucije in s tem avtomatićno „izdajalec“. Pa nisem nikogar izdal, ne nosil oroŹja, ne uniforme. Bil sem samo Źtudent revnega kajŹarja, zaljubljen v Slovenijo tako kot danes.

V drugo je priŹel „opomin“, da je naŹa druŹina „farŹka“ in, da sta oće in brat na rćni listi.

Ali je bila to OF in borba proti okupatorju?

Komunisti sami so me postavili za nasprotnika!

„V Nurenbergu je bil opredeljen pojem zločinske organizacije.“

Tako je. Nurenberško sodišče je označilo jugoslovanske partizane za „tolpe banditov“, kar tudi Stalin ni ugovarjal.

„Domobranskla prisega“, je bila prisega Bogu za narod v borbo proti nasilnemu komunizmu in vsak sovražnik komunizma je bil domobranski zaveznik v tej borbi. Da se nismo zmotili je dokaz razsulo komunistične tiranije, ki se je zrušila sama vase, za njo pa so ostale krivice in morišča milijonov nedolžnih žrtev. Novi Evropi je danes dobrodošel vsak narod, ki se resno otresa ostankov komunizma.

Čudi me, zakaj se zamolčuje partizansko prisego Stalinu in rdečim boljševiškim hordam z proletarsko stisnjeno pestjo, ob srpu in kladivu ter krvavi zvezdi na naši slovenski zastavi? Ali tudi vse to spada v „epopejo“?

„In vojna se je končala tudi z na o pomožjo“.

„Tudi ob iluziji se živi“, pravi pregovor. Ali bi bili Nemci še vedno v Ljubljani, če bi ne bilo partizanov? V čem pa je bila partizanska borba proti okupatorju? Morda v pogodbi z nacisti, da skupno napadejo angleže, če bi se ti izkrcali na Jadranu?

V t.im. Ljubljanski pokrajini je bil edini objekt razdrt Štampetov most na notranjski progi, toda ne zaradi okupatorja, ki je progo obnovil v enem dnevu. Zato, da so partizani zasegli vlak z interniranci, da bi prisiljeno dobili več moštva v svoje vrste. Naravno, da so jim bili ti hvaležni za svobodo, ki pa ni trajala dolgo. Po klasifikaciji so ujetnike razdelili v tri grupe „prostovoljcev“ za: 1. domov, 2. v delovno brigado, 3. med borce.

Naravno, da je bila prva skupina največja. In namesto „domov“ je NOB to skupino nagnala v Krimsko brezno. Pozneje je to pot sledila tudi večina delavske skupine!

Ta in sto drugih zločinov so dokaz osvobajanja zločinske partije za novo okupacijo. Ta in sto drugih zločinov so vzrok nujnega odpora hujšemu tiranu kot je bil okupator.

Gospod Štolfa bodimo složni brez tujih ideologij, toda bodimo pošteni in resnicoljubni!

Ta odgovor g. Štolfu sem poslal dnevniku „Delo“, vendar ni bil objavljen.

Zdaj vpregajo voz pred konja!

Zdi se, da starih sil sploh ni več sram revolucije, s katero so oni ali njihovi očetje zagrešili nad slovenskim narodom enega največjih zločinov v zgodovini. Kako je sicer mogoče razumeti, da je predsednik demokratične R. Slovenije na partizanskem mitingu v Beli krajini poveljeval revolucijo, stoječ pred veliko rdečo zvezdo, srpom in kladivom?

Poleg novega, vedno nasilnejšega vsiljevanja revolucionarnih znakov v naš prostor je zanimiva najnovejša iznajdba starih sil. Ta zahteva, in to čisto resno, da se je pri nas zgodila najprej kolaboracija in šele za njo revolucija. Čudovito! Temu se smejejo že koze po pašnikih! Saj je tako, kot če bi vpregli voz pred konja! Se pravi čista neumnost.

Kot razlog za revolucijo navajati tedanje domače socialne razmere je partijska izmišljotina in laž. Razlog je treba iskati v komunističnem katekizmu in v ukazu iz Moskve. Kaj ni Kardelj že leta 1938 sporočil v Moskvo, da bodo slovenski komunisti, če pride do vojne, vanjo vstopili le, če bo možnost za revolucijo? In ali ni po Hitlerjevem napadu na Sovjetsko zvezo Kominterni vsem evropskim partijam ukazala, naj začno oborožen upor proti okupatorjem, da bodo s tem razbremenile Sovjete? Ne, ne, te partijske laži narod kljub vsemu ne bo požrl. Resnica je, da bi brez revolucije protirevolucije ne bilo, saj je revolucija pomenila pobijanje najbolj zavednih Slovencev in največjih poštenjakov, protirevolucija pa upor proti temu. Izključno krivdo za protirevolucijo nosi KPS. Krivdo tudi za to, da so protirevolucionarji vzeli orožje iz rok okupatorja, ki je bil takrat poštenim Slovencem manj nevaren kot domači „osvoboditelji“. Protirevolucionarji so sprejeli orožje od okupatorja iz ljubezni do naroda proti revolucionarjem, ki so narod in njegove koristi podredili totalitarni boljševizaciji Slovenije.

B. Rozman, Družina (št 29).

Ne morejo se sprijazniti z resnico

„Ko je prišla svoboda besede, komunizem ni mogel preživeti“, je rekel eden največjih filozofov našega časa poljski prof. Kolakošsky ob sprejemu najvišjega poljskega odlikovanja, ki mu ga je po tridesetih letih njegove emigracije pred kratkim podelil predsednik Poljske. Kolakošsky je dodal: „Velik dosežek našega časa je rušenje laži. Komunizem je bil v Rusiji od samega začetka teroristični režim. Do samega konca, do zadnjih dni se je opiral na prevlado laži.“

Tako je ravnal povsod, kjer je sprožil revolucijo, že vnaprej pomoril vse možne idejne nasprotnike, ki jih je dosegel, njihovo lastnino pa pokradel. Da je svoje zločine opravičil, je svojim žrtvam še po smrti z lažjo jemal dobro ime, kar — vsaj pri nas — počenja še danes.

Branko Rozman

Prva od stotih zastav že vihra

Čatež ob Savi — Na 386 metrov visoki razgledni Šentviški gori nad Čatežem ob cerkvi sv. Vida je zaplapolala slovenska zastava. Gre za prvo zastavo iz vseslovenskega projekta Sto zastav domovini Sloveniji, ki naj bi bil končan v nekaj letih, misel nanj pa se je porodila v vrstah SDS, natančneje v brežiškem občinskem odboru te stranke. Eden od pobudnikov akcije, predsednik brežiškega občinskega odbora SDS Milko Veršec, pa je povedal tole: „Do projekta je prišlo predvsem zato, ker je v našem sedanjem življenju premalo čutiti ponos, da smo Slovenci, da imamo svojo državo. Do državotvornih znamenj in simbolov nimamo pravega odnosa in človek včasih dobi občutek, da nas je sram samih sebe in svoje države. Toda to ni res. Narodna zavest je pri ljudeh prisotna, potrebuje morda le malo spodbude. Zato smo se odločili, da bomo na najbolj izpostavljene in vidne točke v državi razobesili slovenske zastave“.

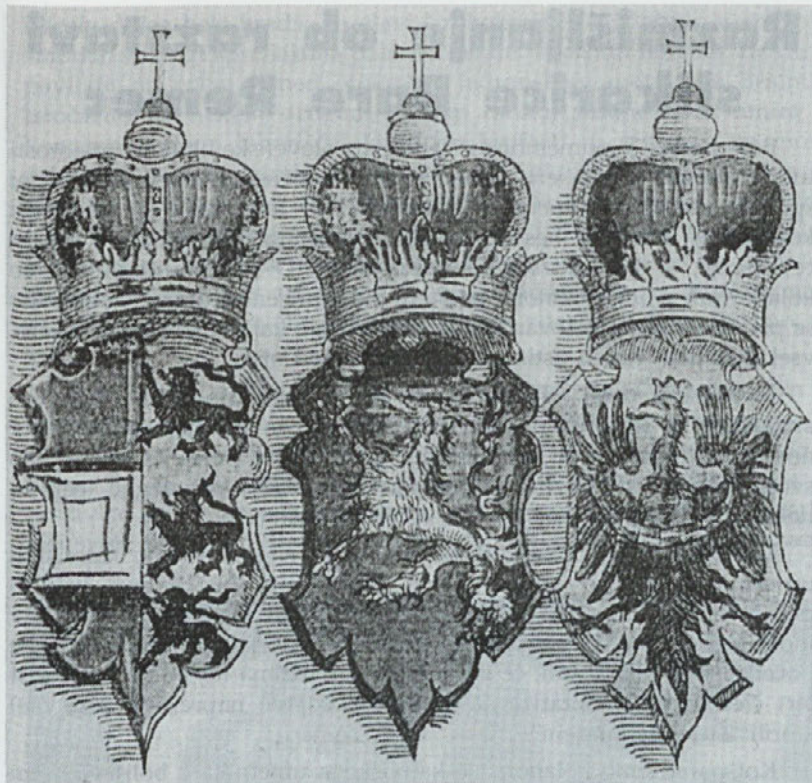
Zastavo so dvignili na drog hkrati s slovesno mašo, ki se jo je udeležilo okoli sto ljudi. To je bilo tudi edino večje znamenje državnega praznika v občini Brežice, medtem ko so prebivalci sosednje krške občine državni praznik počastili v mnogo večjem številu.

Zbrali so se na kresni noči na Libni, kjer je bil pred bogatim kulturnim programom slavnostni govornik letošnji dobitnik velikega znaka občine Krško Janez Pleštenjak.

E.S.

**Polkovnik
I. Peterlin,
poveljnik
Slovenske legije —
odsoten na Turjaku**

Grbi Koroške, Štajerske in Kranjske

V Družini smo lahko prebrali v Messorijevem prispevku Mučenci v Španiji tudi tole: „Od julija 1936 dalje je klanje (s strani anarhistov, komunistov in socialistov v Španiji) postajalo strašljivo in posplošeno: na najokrutnejše načine so pobili 4184 škofijskih duhovnikov (in bogoslovcev), 2365 bratov, 283 sester, 11 škofov, vsega skupaj 6843 „kleriških“ žrtev. Na desetine tisočev(!) laikov so pomorili samo zato, ker so pri njih našli svetinjico s podobo svetnika“. Táko je bilo torej „osvobajanje“ španskih borcev!

Razmišljanje ob razstavi slikarice Bare Remec

Bara Remec je pomembna v zgodovini slovenske likovne umetnosti tudi zato, ker je bila ena izmed redkih slovenskih umetnikov, ki ni sprejela utopije revolucije in mita NOB. O tem, kako so slovenski komunisti, umetniki besede in lika, odločilno pripomogli k zmagi revolucije, je bilo že veliko napisanega. O nekomunistih, ki so kolaborirali z bolševizmom, pa še ni bilo narejene študije. Na splošno se prizadeti danes izgovarjajo, da niso vedeli, kaj pomeni komunizem, vsekakor niso verjeli tistim, ki so svarili pred njim.

Izvamem torej vse tistre, ki so se zavestno in neposredno angažirali za Revolucijo, pred njo, med njo in po njej, sodelovali z novim režimom, živeli od njega ter ga še danes potrjujejo in branijo svoje tedanje odločitve in ohranjajo pridobljene privilegije (čeprav nekateri danes podpisujejo „Uro evropske resnice“).

Potrebno bi bilo raziskati vzroke, ki so nagnili večino katoliških umetnikov, da so sodelovali z Revolucijo in osebno krivdo posameznikov. Res je, da so potem izjavljali v osebnih pismih v inozemstvo kako da so razočarani, a da bi kdo javno obžaloval svoje početje, še ni bilo slišati; če v času bivšega režima ne, so pa imeli šest lert časa, od demokratizacije in osamosvojitve naprej, pa niso (še) storili. Žuoszue tandem?

Kot paradigmo kolaboracije katoliškega umetnika z bolševizmom bi lahko izpostavili primer mojstra Plečnika. Čeprav ni dvoma o njegovi religioznosti, vemo, da je oblikoval spomenike mitu NOB s peterokrakami zvezdami in celo tiranu Titu načrtoval zgradbe in opremo na Brionih. Nekaj tega poznam iz knjige *Napori*. Priporočam umetnostim kritikom, ki danes izdajajo luksuzne knjige o njegovih kelihih, ciborijih, monštrancah in zakramentarijih, da opravijo podobno o zgoraj omenjenem opusu. To bo seveda mučen posel, kot je verjetno tudi Nemcem zaprno pisati o arhitektih, ki so načrtovali spomelnike nacizmu in rezidence Hitlerju, a zgodovinski spomin to zahteva. Ne sme se pometati pod preprogo dejstev, čeprav so v sramoto posameznikom in slovenskemu narodu kot celoti.

(Predlog za eno izmed scen eventuelnega surrealističnega filma o slovenski polpreteklosti: Arhitekt Josip Plečnik se šeta po ljubljanskih

ulicah: dolga bela brada, na glavi širokokrajen črn klobuk, v eni roki smotka, v drugi sprehajalna palica. Pravkar je kasiral honorar za Titov paviljon na enem izmed otokov v Jadranskem morju, na Brionih. Istočasno na nekem drugem, Golem otoku, stotine ljudi umira v koncentracijskem taborišču, ki se po krutosti in sadizmu ne more primerjati z nacističnimi; podobno se godi v okolici Kočevja, Celja in še marsikje po Sloveniji; v istem času ravnatelj Bogumil Remec, nekakšen predsednik prve slovenske vlade, 3. maja 1945, umira za pljučnico, zapuščen na hodniku neke bolnice na drugem koncu sveta. Mojster Plečnik o vsem tem nič ne ve. Vzvišen nad dobrim in zlim ter nad vsakršnim političnim onegavljenjem, ne ve, poet, svoj dolg... Blazno, ni kaj!

Bara Remec je drago plačala svoje zaprvanje Revoluciji. Izgubila je domovino, se z največjo težavo prebijala skozi življenje v begunstvu, v Argentini prva leta kot delavka v keramični tovarni in končno umrla v tujini. Pa ni bila edina. Njen oče, ravnatelj Bogumil Remec se je preživljal kot vrtnar v Botaničnem vrtu v Buenos Airesu do svoje smrti; njej svak, dr. Tine Debeljak, je pomival steklenice; moj oče, dramatik Joža Vombregar, je kopal jarke...

Milwaukee - V Triglavskem parku ob spominskem grobu domobranskim junakom

Zakaj še vedno vladajo rdeči baroni?

- Vpliv enoumja, ki je ljudi pritegnil v levi tabor je bil večji kot smo mi v diaspori mislili. Mi smo nekako še vedno mislili, da se bomo vrnili na stanje leta 1941, ko je 75% ljudi volilo SLS, ostali JND. Komunistov je bilo manj kot 1000. Očividno smo se grozno zmotili. Mogoče je del krivde v Demosu. 1991 so morali strašno taktizirati, da jih ne bi vrgli. Niso upali pomesti z ostanki enoumja. Iz današnje perspektive gledano bi to verjetno lahko tvegali. Levica vlada, ker so jih ljudje volili masovno. Da so jih volili je razlog v tem, da so grupe kot:

- 1) borci in njihovi sorodniki,
- 2) uradniki in delavci v družbenem sektorju,
- 3) upokojenci

videli v kontinuiteti večjo jamstvo, da bodo njihova delovna mesta, njihove pokojnine zajamčene.

- K gornjemu prištevamo še nove državljane iz južnih republik (160.000 !), ki so videli v kontinuiteti neko jamstvo, da jim ne bi vzeli državljanstva, kot so iz Demosa grozili.

Ako gornje grupe seštejemo dobimo dobrih 50% prebivalstva!!!

Dragi soborci, sorodniki in prijatelji!

V Ljubljani se je osnoval odbor za pripravo domobranskega muzeja, zato prosimo vse, ki hranite kakršne koli podatke o nasilstvu OF — komunistov med revolucijo in po vojni ter podatke o nacionalni ilegali, vaških stražah, četnikih, domobrancih ali hranite predmete: uniforme, čine, odlikovanja, ukaze, zapiske povelja, odločbe in je vam odvišno, pošljite prosim na naše uredništvo. Poštne stroške bomo poravnali ali nas pokličite po telefonu (258-8952) in pridemo iskat.

Zadeva je izredne važnosti za resnico zgodovine!

Uredništvo glasila Tabor.

MNENJA IN DEJSTVA

RKC v RS

Primitivna, barbarska, nesmiselna kampanja proti Cerkvi in veri se nadaljuje: Levičarski fanatik, **novinar Boris Jež** razume ločitev Cerkve od države v smislu, da naj Cerkev ne deluje javno, naj se umakne v svetišča ali katakombe. Ločitev dejansko pomeni, da Cerkev ne more biti na oblasti. Jež je celo kritiziral dr. Rodeta, ker je ta upal govoriti o umiku kristjanov iz politike, iz javnega življenja. Jež: o stanju naroda Cerkev nima moralne pravice govoriti!! (čisti nesmisel o.p.). Drugi levičarski fanatik, **novinar dr. V. Mihelj**: Cerkev praviloma skuša lastni pogled uveljaviti kot zavezujoč za vso družbo. V.M. nakazuje neko vrsto prisile. To ne drži. Cerkev ima kot vsi drugi pravico ponujati svoje poglede, nasvete, prošnje, javno in glasno! **Novinar Crnkovič**: Kardinal, sedaj blaženi Stepinac je bil simbol hrv. kolaboranstva. Njegova „krivda“: ni interveniral za hrv. Izraelce. Naš Rožman je interveniral za Izraelce, komuniste, pa ni pomagalo...!?

Cerkev vztraja na **opcijskem, neobveznem** verouku v šoli. Smo skoraj edini v Evropi, ki tega v šolah ne dovolimo!!!

Kučan nepopustljiv, večni komunist.

Na povsem točne resnične izjave gen. državnega tožilca Antona Drobniča na letošnji Dragi, da je RS barbarska država, ker ni za neštete vojne zločine za časa revolucije pokrenila ničesar, je M.K. reagiral: Napisal je pismo, dejansko poziv, premierju dr. J. Dernovšku naj ukrepa proti Drobniču. Kučan pravi, da gre za sramotenje naše države v tujini in, da to škoduje našemu ugledu. Kučanu se je pridružil novinar Vlado Mihelj, komunist prvega ranga. Ta Drobničev pogum povedati resnico, ki ne sramoti, še manj škoduje, označuje kot **fašistoidno držo gen. tožilca** in poziva v interesu države k zamenjavi drž. tožilca, četudi uro pred upokojitvijo. Tako Kučan kot Mihelj kažeta na nepopustljivost, maščevanje komunistov proti demokratom. Priče smo ustrahovanju, terorju, zaenkrat brez fizične prisile, kot 1941 v Ljubljani! V tistih težkih časih so vsi potencialni nasprotniki bili označeni kot fašisti! Drobničovo mesto drž. tožilca je varno. Ščiti ga komaj dober mesec do upokojitve, ščiti ga tudi javno mnenje in verjetno strah levičarjev pred tujino, ki bi močno reagirala. Posredi je Nato in EU, kjer budno pazijo na poslabšanje demokratizacije v RS.

Komentar: Spričo resnega poslabšanja demokracije v RS, je internacionalizacija naših problemov nujna. Resnično prikazovanje naših težav v tujini ne pomeni škode niti sramotenja RS, nasprotno, to pomaga k rešitvi!!!

Zmago Jelinčič, poslanec SNS, najboj zvest sopotnik leveice, je vložil novo kazensko prijavo proti drž. tožilcu Antonu Drobniču. Gre za njegovo izjavo, da je RS barbarska država, ker do danes ni sprožila za neštevilne zločine revolucije, NOB, OF in terencev ene same kazenske razprave. Zadeva ne bo stekla, ker je navedeno, slično kot prevara o upor, državnem prazniku 27. Aprila, čista resnica. Levičarji bi radi Drobniča in po njemu ves demokratski tabor potom časopisja in takih „ovadb“ ustrahovali in prisilili k nadaljevanju molka kot v obdobju enoumja. Učinek je ravno nasproten.

Privatizacija, denacionalizacija: prvi dobri znaki so tu. V Ljubljani so obnovili še malo več fasad. Nekatera mala mesta kot Postojna, Trebnje dobivajo lepšo, vsaj malo evropsko sliko. Ljubljanski trg: je čist, ponudba cvetja, suhe robe, dišav, zelenjave je velika, pisana in kvalitetna, na pogled silno prijetna. Plečnikove arkade so končno prišle do pravega izraza.

Sprava: Kot zadnji poskus je bila v parlamentu 21.9.98 javna razprava. Levičarji, masovno pripravljani, so jo odklonili. Najbolj udaren je bil v netočnostih, odkritih lažeh dr. Ivan Kristan: „Predvsem Slovenci so sovražili in odklanjali Jugoslavijo“. Citiral je Rožmanove ponarejene ali neobstoječe spomenice... Njegovo blagoslovitev prisega (izmišljeno!), zaključil je z nemogočo trditvijo, da je enoumje, diktatura KPS bila legitimna, od ljudstva izvoljena oblast. Dr. K. Pirjevec, veliki oportunist in levičar iz Trsta je obsodil kolaboracijo vse prek. Pravi, da tega na zapadu nebi sprejeli, kar je čisti nesmisel. Vsa okupirana Evropa je kolaborirala s policijo, milico in celo vojsko. Kolaboranti so bili med drugimi Mitterant, Danski in Belgijski kralj, vseh 100.000 Angležev na rokavskih otokih. Po vojni so bili za to delo vsi pohvaljeni in najboj izpostavljeni nagrajeni s plemiški naslovi!!!

Za spravo sta govorila g. Stane Klep od gibanja Lipa sprave in dr. Ludvik Čanžek, predsednik Združenja svobodnih partizanov. Oba priznata krivdo leveice, partizanov, OF v dejstvu, da so radi ali neradi se tolkli za revolucijo.

Zbral dr. Peter Urbanc

Kipar — umetnik Jože Žerovnik

„Roke Jožeta Žerovnika“, pod tem naslovom je kulturna revija Caseros-a (Vel. Buenos Aires) priobčila življenjsko pot našega umetnika in soborca Jožeta Žerovnika in objavila njegovo življenjsko delo „Družino“ na platnicah revije.

Časnikarka Martha Scarsi mu je posvetila vsega priznanja vredno kritiko.

„Te roke“, pravi, „ki so nekoč — v peklu druge svetovne vojne bojevale z bajonetom, so iste, ki sedaj že dolgo let ustvarjajo velika umetniška dela.“

Članek prikazuje Jožetovo težko življenjsko pot iz rojstnega kraja Vodice na Gorenjskem, skozi otroštvo, polno hrepenenja po risanju in oblikovanju mladostnega doživljanja v krogu domače vasi. Nato so prišla vojna leta krutosti, nasilja in mobilizacija v sovražno vojsko, kjer so bili boji namesto vsakdanjega kruha. Vržen je bil v sedem borb celo na nož z težkimi ranami.

Ko je bilo vojne konec in bi naš Jože moral uživati zasluženi počitek, je moral znova na pot v tuji svet pred boljševiškim hordami, katerim je bil nasilno vrnjen v pokol njegov oče in trije njegovi bratje. V Argentini je Jože našel svojo novo domovino, ki mu je dala svobodo in kruha. Tu je zasadil lopato za svoj novi dom — novo družino, dobro skrbno družico Julko in pet otrok.

V novi domovini se je resno posvetil svoji umetnosti — versko—likovni. Kmalu je postal znan v širokih cerkvenih krogih. Njegove verske skulpture naročajo ne le v Argentini, temveč tudi v Brazil-u, Chile-ju, Uruguay-u, Praguay-u, Venezueli, Ekvatorju...

Zelo privlači umetnikov centroeuropejski stil, kjer so podobe ekspresivne, človeške, slovenskih obrazov.

Njegova znamenita dela v Argentini so v župniji San Bernardo ob obali, v občini Caseros imajo vse cerkve njegova dela, posebno Medalla Milagrosa in La Merced.

Najbolj zaželjena njegova dela so: Kristus Križani, Križev pot,

Vnebovzetje Marijino, Sv. Kajetan, Sv. Frančišek.

Znamenit je njegov spomenik slovenski materi v Rožmanovem domu v Buenos Airesu ter v njegovi rojstni vasi Vodica. Prav tako dovršena umetnina je spomenik „Družina“ v Caseros-u. Naročila pa je že prejel tudi iz Villa Bosch, Ballester-ja in Olivosa.

V Slomškovem domu v Ramos Mejia imamo lesorez škofa Antona Martina Slomška in sprejemnico Rožmanovega doma krasijo lesorezi: generala Rupnika, Lovra Hacina in škofa dr. Gregorija Rožmana.

Jože Žerovnik je prejel mnogo odličnih priznanj in diplom po svetu. Assembly Center mu je podelil naslov MASTER TRADE MAN.

Čudno, med nami Slovenci pa ostaja malo poznan. Morda zato, ker je velik v svoji tihi skromnosti in neutrudno uspešen v svojem umetniškem ustvarjanju!

Dragi umetnik — soborec Jože

Zveza DSPD — Tabor Ti iskreno čestita k Tvojim uspehom!

Pričujoči članek objavljamo z zamudo zaradi neljube zakasnitve in se opravičujemo — Uredništvo

Ignac Križman, 80 letnik

Vsak kdor ga pozna, ne more verjeti, da ima mladostni Nace že osemdeset let.

Rodil se je 31.1.1916 v Strugah na Dolenjskem. Ob svojega brata organista se je Nace že kot otrok pričel učiti igranja harmonija, kmalu pa je bil prejet tudi v bratov pevski zbor. V jeseni leta 1937 se je vpisal na glasbeno šolo v Ljubljani, medtem služil v Jugoslovanski vojski, ter leta 1942 zaključil šolanje. V Strugah je opravljal službo organista. Ker je bil njegov starejši brat poštni upravnik v Strugah pri bombnem napadu ubit, so naprosili Naceta, da je začel poštno prakso v Vidmu Dobrepolje in po opravljenih izpitih v Kočevju, prevzel upravnništvo na pošti Struge.

Ob razpadu Italije se je z legisti umaknil v Tujak, odkoder se je po vseh strahotah vrnil domov. Po nekaj mesecih je v Ljubljani stopil v domobranske vrste, ter se z njimi maja 1945 podal na Koroško v Vetrinje. Božja previdnost ga je vodila k dobrim ljudem, ki so mu pomagali, da je dve leti preživel v mali hribovski vasi. Nato je leta 1948 iz taborišča Špital ob Dravi emigriral v Kanado.

Z osemdesetimi Slovenci, ki so si delili isto usodo je delal na železnici. Ob večerih nas je družila domača pesem, in že jeseni smo pripravili v Torontu prvi koncert in opereto: „Kovačev Študent“. Nace je v Torontu vodil pevce pri cerkvenem bogoslužju, spomladi leta 1950 pa pripravil drugi uspešni koncert.

Pri zboru sta se našla z altistinja Zofko Klančar, ki mu je postala dobra žena. Rodilo se jima je petero otrok.

Z vso močjo je zagrabil za delo, ko se je ustanavljala nova župnija Marije Brezmadežne v Novem Torontu. Toda njegova pot je vodila v hamiltonsko župnijo, kjer je župnikoval dr. L. Tomc. Tam so ga z navdušenjem sprejeli in že prvi božič so s pomočjo pevcev iz Toronta pevci pod njegovo taktirko zapeli Tomčevo opereto „Slovenski božič.“ Osem let je Nacetov mešani zbor „Vrba“ na visoki ravni prirejal koncerte v Hamiltonu, Torontu, Montrealu, Clevelandu in Vindsorju. Tam so ustanovili tudi moški zbor „Majolka“.

Njegov sedanji zbor „Fantov na vasi“ je nastajal pred dvajsetimi leti na željo odbora Caravan, da bi se kot Slovenci predstavili na vsakdanjih prireditvah. Koncert so z veseljem pripravili že prvo Cvetno soboto in to obdržali kot tradicijo. Tudi ta zbor je bil večkrat povabljen na slovenske prireditve v vsa okoliška, kakor tudi oddaljena mesta in slovenske pristave.

Ker je Nace, kakor tudi nekaj njegovih pevcev član lovskega društva v

Allistonu je že navada, da se za Oktoberfest in na ostalih društvenih prireditvah, pri maši in na plesnem odru razlega pesem Fantov na vasi, ki ponese v slovenska srca košček naše lepe domovine.

Da ga pevci, prijatelji in poslušalci cenijo in spoštujejo, so pokazali s tem, ko so mu ob osemdesetletnem rojstnem dnevu pripravili banket, napolnili dvorano in njemu v čast priredili prijeten večer. Preko petsto ljudi mu je zaželelo še na mnoga leta. Med njimi so mu iskreno čestitali in se mu zahvalili: njegovi zvesti Fantje na vasi, lovci, društvo Holiday Garden, zbor Majolka iz Hamiltona, Clevelandski Fantje na vasi in drugi.

Nace je bil ganjen in obenem presenečen nad toliko pozornostjo. Toda ni kaj, s svojim delovanjem za dobro vsem Slovencem je vse to in še več tudi zaslužil, zato ga je voditelj slavlja, g. Lojze Rigler povabil že na praznovanje devetdesetega rojstnega dne.

Stane Lamovšek

O zdonskem tisku

Društvo „Zedinjena slovenija“ je 25. januarja proslavila 50. letnico obstoja in požrtvovalnega dela za slovensko skupnost v Argentini. Čeprav je odbor prezrl (!) nekaj manjših, organiziranih skupnosti v deželi, je bilo proslavljanje pozitivno. Jubilej sovпада tudi k 50 letnici zdonskega tednika „Svobodna Slovenija“, ki na žalost postaja samo list stranke SKD. Prav je bilo, da smo se ob teh jubilejih spominjali številnih sodelavcev v obeh ustanovah. Sv. Slovenija je sicer začela izhajati v domovini že za časa revolucije. Razširjevali je nismo samo po Ljubljani, marveč tudi na podeželju. V Ribnici jo je ponatisnjeval g. Češarek Nande, drugod drugi, danes že pokojni vaški stražarji in domobranci.

Tokrat nekaj vrstic o zamolčanemu zdonskemu tisku v taboriščih. Upam, da zdomstvo z ljubosumnostjo hrani taboriščne lističe, ki so za zgodovino velike vrednosti.

Maja meseca 1945 sta začela izhajati dva tabriščna časopisa. Prvi, „Demokratska Slovenija“ je začela izhajati v Lienzu. Urejeval jo je kratek čas do umika v Italijo Ruda Jurčec. Vrzal sta nadoknadila urednik F. Kremžar, nato pa France Pernišek. Izdajanje je bilo zaradi stalne titovske šijonaže zelo tvegano in je zahtevalo korajžo. „Domovina“ je izhajala v Vetrinju do 40. številke, 41. pa je izšla že v Peggezu pri Lienzu. „Novice“, ki jih je začel v Lienzu izdajati dr. Franc Blatnik, so izhajale od 3. julija do 13. novembra 1946. Begunci so se takrat preselili v Spittal. „Domače glasove“ je urejeval do leta 1948 dr. Fr. Blatnik. Njemu sta pomagala prof. dr. K. Ganter in Marjan Pograjc.

V taborišču Šentvid pri Glini je izdajal dnevnik „Slovenski taboriščnik“ prof. Janez Sever, v Judenburgu pa Ivan Oven. V Spitalu je izhajala „Slov. država“ urejal jo je Mirko Geratič, z njim je sodeloval Lojze Novak.

-erne

Ivan Jakoš je bil rojen 28. junija 1917 v Zgornjem Kašlju pri Ljubljani. Njegov oče je bil zelo znan čevljar, tako je bil tudi Ivan in njegova dva brata izučen v tej obrti. Od mladega se je zanimal za šport, politiko in kulturo. V Ljubljani ni zamudil nobene nove predstave in je poznal vse igralce.

Ko so ljubljansko pokrajino zasedli Italijani je bil tudi Ivan interniran na Rabu. Po vrnitvi — s pomočjo tamkajšnjega župnika — je takoj pristopil k Vaški straži. Ko so se Stražarji po kapitulaciji Italije umaknili na Osolnik je Ivan ostal doma in si tako rešil življenje. Vsi na Osolniku so bili od partizanov pobiti. Čim se je ustanovilo domobranstvo, je bil Ivan takoj zraven. Dodeljen je bil v 22 četo Višnjegorskega bataljona. Kaj se je zgodilo po maju 1945 vsi vemo — tako se je tudi Ivan znašel v Vetrinju. Po božji volji ni bi vrnjen in je svoja begunska leta preživel v Spittalau, v lagerju. Delal je v čevljarški delavnici in tam učil te stroke druge mlade fante. Več od teh živi v Clevelandu in so tudi prišli na njegov pogreb. V taborišču se je oženil z Vido Krušič, ki jo je poznal še od doma. Leta 1949 je prišel z mlado družino v Milwaukee, kjer si je uredil lep dom. V prostem času po delu se je ukvarjal z vrtom, kjer je gojil vse mogoče zelenjave in se s sadeži rad pobahal na Triglavskem parku.

Bil je od vsega začetka zaveden Taborjan in Triglavčan. Vsa ta leta, dokler ga ni zagrabila bolezen, je bil zastopnik „Tabora“, ki ga je vedno z veseljem razdelil med člane. Bil je zelo družaben. Vedno je bil center raznih debat in če ni obveljala njegova, smo bili vsi „zadahnjani“, česar pa nihče ni vzel za žalitev.

Zadnje leto, ko je bil že zares bolan, ga je Vida pripeljala na Park — pa ni bil več stari Ivan. Odšel je, kot že toliko drugih in naše vrste se redčijo vse prehitro.

V pogrebnem zavodu so se od njega poslovili vsi trije sinovi in hčerka Vidka. Za Triglav se je poslovil in molil Franjo Mejač, za Tabor pa Lojze Galič. Na pogreb so z Milanom Zajcem prišli tudi njegovi prijatelji iz Clevelanda in Bine Bizilij iz Rochestra z ženo. Taborjani in Triglavani so se udeležili v velikim številu. Pri pogrebni maši je pel triglavski zbor, nakar smo ga vsi spremili na pokopališče k večnemu počitku.

Dragi Ivan, vsi Te bomo pogrešali! Počivaj v miru v ameriški zemlji — zvesti Domobranec!

Gospe Vidi, Vidiki in sinovom naše izkreno sožalje.

Taborjani

Ob smrti domobranca Toneta Kolenca

Po kratki in mučni bolezni nas je zapustil naš dragi prijatelj in soborec Tone Kolenc, rojen 3. Jan. 1920 v Selu pri Mirni na Dolenjskem, umrl 28. Februarja 1998 v Lemont-u, Alberta, Kanada.

Dragi Tone!

Ko sem izvedel za Tvojo smrt sem bil zelo prizadet, spomini na najina domobranska leta so mi ostali živi pred očmi, zato bi Ti rad napisal dogodke, ki sva jih skupaj v četi doživljala. Prvič sva se srečala junija leta 1942 na Veseli gori pri Šentrupertu, od tam pa smo skupaj potovali proti Gorjancem, kjer se je nahajala prva protikomunistična skupina, ki je prišla iz Ljubljane in okolice. Med potjo je naša skupina naletela na komunistično trojko, ki so hoteli izvedeti, kdo smo in kam gremo. Rekli smo jim, da smo iz Štajerske in gremo na partizanski štab v Gorjance. Sumili so, da nismo komunisti, nekdo od njih je skučil na vodjo naše patrole, uvideli smo, da je stvar resna, zato je bila ta trojka likvidirana. Pri njih smo našli spisek vseh ljudi, katere bi partizani likvidirali še tisti teden, Prečenskega župnika, organista, učiteljico in župnijskega hlapca. Vodja naše skupine je takoj poslal enega fanta v župnišče v Prečni, župnik Komljanec se je zahvalil za spisek ter pripomnil, da nikomur ni nič slabega storil in se ničesar ne boji. Naša skupina je odšla proti Gorjancem in se čez nekaj dni sešla z našimi borci v Šentjoštu pri Stopičah tako je naša skupina postala močan Štajerski bataljon. Komunisti so začeli sumiti, da nismo pravi partizanski borci in so nas koncem julija 1942 zahrbtno napadli pri Dolžu, mi pa smo jih odbili, nekaj polovili in razorožili, ostale pa pognali v beg. Od takrat naprej smo se vedno premikali po dolenjskih gozdovih in v začetku avgusta zopet prišli v bližino Prečne. Deževalo je celo noč in cel dan, popoldne pa se je zvedrilo, bili smo še vedno v gozdu, ko je naša patrola

zagledala premik nekega vojaškega odreda na splavih čez reko Krko na našo stran. Naši oficirji so z daljnogledi ugotovili, da so partizani, ki so se začeli premikati proti našemu taboru, zato so nas oficirji razvrstili ob robu gozda in čakali povelja. Čim je padel ukaz za streljanje se je vnela kratka borba in večina partizanov je obležalo na bojišču, le maloštevilni so zbežali. Zopet sledi vprašanje? Zakaj napadati slovenske patrote in ne fašiste, ki so vendar bili v bližini? Nekako sredi aprila leta 1943 smo v Šentrupertu ustanovili novo postojanko, okoliški fantje so se nam pridružili, ker pač niso hoteli iti s komunisti. Komaj smo si za silo uredili postojanko in napravili zaklone, so nam ljudje povedali, da nas bodo partizani napadli in pobili. In res, 12. maja 1943 so nas napadli in ne sami, z njimi je prišla tudi hrvaška proletarska brigada, celo noč so nas psovali po balkanskem načinu, toda tudi ta brigada: zdecimirana. V tisti borbi sva bila tudi midva s Tonetom ranjena, toda ostala sva na položajih do konca te borbe. Zopet sledi vprašanje: Zakaj niso komunisti napadli Mokronog, ki je bil blizu in v njem fašistična postojanka ali pa Trebnje, ki so tudi blizu, prišli smo do zasključka, da so Italijani imeli to taktiko, naj se Slovenci pač medseboj pobijejo. Po italijanski kapitulaciji in nemški ofenzivi skozi naše kraje je bila najbolj prizadeta Dolenjska in Notranjska, saj so komunisti ob umiku požigali slovenske vasi in ropali uboge kmete. Protikomunisti smo se zbirali na Jagnjenici pri Radečah in tam smo se grupirali v nove domobranske čete. Komandant je bil stotnik Vule Rupnik, vsaka četa je imela svoj kraj kamor je bila poslana, naša četa se je imenovala 7. četa 3. bojne skupine in poslana v Kočevje. V Kočevje smo prispeli v začetku novembra 1943, takoj smo zasedli mesto in važne točke ter postavili straže, po mestu pa smo patrulirali. Bili smon zelo ponosni, da smo čista slovenska vojska, ki se imenuje Slovensko domobranstvo brez tujih znakov. Nad mestom Kočevje je plapolala čista slovenska zastava, zvedeli smo, da so komunisti uničili Grahovo, kjer je bil komandant France Kremžar, z njim sva bila v trojki še v Štajerskem bataljonu. Kmalu za tem so uničili postojanko v Velikih Laščah, slutili smo, da smo sedaj mi na vrsti in nismo se zmotili. Prišel je 9. december in ob 10.30 se je začela borba za Kočevje, ki je trajala tri dni in štiri noči. Tako srdite borbe midva s Tonetom še nisva doživela, tretjega dne pa pride do grajskih vrat neka starejša žena s palico in na njej je visela bela ruta ter dejala da partizani prosijo za premirje. Oddala je tudi kos papirja, na katerem so bili napisani pogoji za premirje. V Kočevju je bil takrat tudi vod nemških policistov, ker so smatrali, da je Kočevje nemško mesto. Pogoji so bili naslovljeni na policijskega komandanta in sicer, da

so Nemci prosti in gredo, kamor hočejo, nas domobranci pa morajo preje izročiti njim, partizanom. Kakor je bil kritičen položaj, smo se vsi skupaj smejali in sploh nobeden ni odgovoril na njihovo pogajanje. Ob tej priliki zopet pridemo nazaj na prejšnjo točko! Okupatorju se ne bo ničesar zgodilo, le drugače mislečim slovenskim rodoljubom pa komunisti na prizanašajo!

Tudi tragično usodo v Vetrinju sva po božji previdnosti preživela in tri leta taboriščnega življenja, dokler naju ni sprejela svpoofdna in demokratična Kanada, kjer sva se ločila, toda najina prijateljska vez je med nama ostala do konca!

Dragi Tone, počivaj v božjem miru v kanadski zemljiz geslom: Bog, narod, domovina.

Žalujoči: sestra Milena, brat Lojze in vsi preživeli borci domobranci ter Tvoj prijatelj

Toronto 10. novembra 1998

Stane Lamovšek

Jože Miklič

Dne 25. avgusta 1998 je nepričakovano odšel v večnost naš dragi prijatelj Jože Miklič, rojen 2. aprila 1931 v Strugah na Dolenjskem.

Čeravno ni bil v domobranskih vrstah ker je bil mladoleten, je ostal zvest našim idealom za pravično ureditev samostojno Slovenije.

Bil je stalen naročnik Tabora in vesten sodelavec v Našem domu - Saň Justo, ter vedno pripravljen svetovati in pomagati za slovensko stvar. Kot odločen protikomunist in demokrat je bil član Janševe stranke.

Dragi Jože! Ob nedeljskih pogovorih pri okrogli mizi v Našem domu te pogrešamo. Za ves Tvoj trud naj bi bo Bog dober plačnik.

Ženi Francki, hčeram in sinovom ter ostalim sorodnikom naše sožalje, Tebi dragi Jože pa večni mir v tej daljni zemlji, naš drugi domovini!

V imenu tvojih prijateljev

Martin Radoš

+ Mija Markež

Slovenska Pristava v Castelarju (Buenos Aires) je v kratkem času izgubila dva pionirja slovenske skupnosti — dušnega pastirja in učitelja verouka prof. Franceta Berganta; 6. oktobra pa med slovenskimi zdomci in zlasti med mladino priljubljeno, voditeljico Prešernove šole. Tu je vzgojila v slovenstvu in krščanstvu tri rodove. Rojena je bila 14. aprila 1923 kot tretji otrok vzgledne krščanske družine jeseniškega župana Valentina Markeža. Učiteljšče je končala pri Uršulinkah v Ljubljani.

Po prihodu v Argentino je takoj začela poučevati šolsko mladino, za preživetje je služila svoj kruh v moronski barvalnici in pri očetu, ki se je bavil s kurjerejo. Po upokojitvi je prevzela odgovornost knjižničarke v Slovenski hiši. Soli in delu pri Zedinjeni Sloveniji je ostala zvesta do zadnjih dni.

Mijo so položili k večnemu počitku 7. oktobra z velikim spremstvom prijateljev in mladine na pokopališče v Libertad.

Domobranci bomo ohranili pokojno v lepem spominu. Bratom in sorodnikom izrekamo naše globoko sožalje. Naj počiva v miru!

Ivan Rupnik

17. oktobra 1998 je nas zapustil v Montrealu, ponosni domobranec Ivan, star 73 let.

Bil je zvest domobranskim idealom in vedno prihajal na domobranska srečanja v Toronto.

Ko so pred leti gradili CN Tošer — najvišji stolp na svetu, je bil Ivan superintendant — šef ene treh skupin gradnje (3*8), ki se je nadaljevala brez presledka, 24 ur na dan. Ivan je užival velik ugled povsod, ker je bil delaven, vesten in sposoben. Pogrešali ga bomo posebno v naši domobranski družini, kjer bo ostal v častnem spominu.

Taborjani

Izseljenci

Kje vse najdemo Slovence

Slovenskih izseljencev naj bi bilo po vsem svetu približno pol milijona, od tega največ v ZDA (260 tisoč); Nemčiji (60 tisoč); Kanadi (40 tisoč), Argentini (30 tisoč); Avstriji in Franciji (25 tisoč).

V državah nekdanje SFRJ je vsaj do srede devetdesetih živelo 37 tisoč Slovencev, v državah Beneluksa osem tisoč, v Angliji sedem tisoč, v Švici tri tisoč, približno toliko tudi na Češkem. V manjšem številu (med petsto in tisoč) Slovencev živi v Braziliji, Uruguayu in na Danskem.

Med slovenskimi izseljenci oziroma njihovimi potomci je precej uspešnih podjetnikov, verjetno so najštevilnejši gradbeniki. Slovenske korenine je najti tako med avtomehaniki, mesarji, potovalni agenti, zastopniki za prodajo hiš kot tudi med zlatarji, odvetniki, knjigovodji, strokovnjaki za računalništvo, zdravniki in predavatelji na srednjih in višjih šolah ter univerzah.

A.Ž.

DAROVALI SO

Tiskovni sklad

Jože Bizjak	\$ 30.-
Jože Boh	\$ 20.-
Katica Dreš, v spomin na moža Vili Dreš,	\$ 20.-
Dr. Edy Gobec, ob 85. letnici	
Jožeta Vrtačnik	\$ 15.-
Ivan Houptman	\$ 10.-
Anica Košir	\$ 5.-
Janez Kosmač	\$ 20.-
Nace Omahen	\$ 80.-

Silvija Sivic	\$ 15.-
Francka Tomšič	\$ 5.-
Tone Vogel	\$ 10.-
Ivanka Volčjak, v spomin na moža Jože Volčjak	\$ 30.-
Edvard Veider	\$ 20.-
Rihard Grobiš	\$ 80.-
Dragan Alojzij, v spomin na dr. Kocipra	\$ 30.-
Cav. Vinko Levstik v spomin na dr. S. Kocipra	\$ 40.-
Jereb Marija	\$ 5.-

Šalehar Emalija	\$ 5.-
Planinšek Jakob	\$ 28.-
Društvo Tabor Toronto	\$ 506.-
Kuk Avguštin	\$ 25.-
Lesar Anton	\$ 5.-
Platnar Lojze	\$ 5.-
Pust Jože	\$ 10.-
Kreže Franc	\$ 5.-
Seljak Tone	\$ 5.-
Kus Franc	\$ 15.-

Za ljubljanski domobranski spomenik

Kušar Dore in Mara	\$ 100.-
Mišmaš Marija (Glivar) v spomin na pokojna brata Jožeta in Franceta	\$ 100.-

Za Rožmanov dom

Babič Lojze	\$ 5.-
Bratovž Borut v spomin p. Stankota Šuligoj	\$ 40.-
V spomin pokojnih: Ivan Belaj, Božo Berlot in njegovi soborci, župnik Korl Škulj in Tone Škulj ter Bančič Janez	\$ 100.-
Emica in Jože Pogačar ...	\$ 1.000.-

Ivan Zakrajšek	\$ 300.-
Sonja Valant	\$ 50.-
Anica Mavser	\$ 30.-
Mery Kadunc	US\$ 25.-
Janez Jenko v spomin na pok. sorodnika Petra ...	\$ 100.-
Stane Lamovšek	\$ 100.-
Dr. Miha Benedičič	\$ 30.-
Ljenko Urbančič	\$ 100.-
Pokojni soborec in invalid Srečko Šivic je zapustil hišo v San Justo (Buenos Aires) Rožmanovemu domu. Rožmanov dom pa je po želji pokojnika nakazal njegovi sestri \$ 4.000.-	

Socialni sklad

Ivan Berkopec	\$ 10.-
Jakob Grum, v spomin na domobrance 27. Čete	\$ 50.-
Mara Kolman, v spomin na moža Ludvik Kolman ...	\$ 25.-
Silvija Sivic	\$ 15.-

Ljenko Urbančič julija 1997 v Ljubljani	
\$ 100.- za Tolstoja	
\$ 100.- za Tabor	
\$ 100.- za Rožmanovo zavetišče.	

Naša naslovna stran

Pesnik France Balantič v ognju

VSEBINA

Čas v prehodu! - Alojzij Dragoš	241
Grahovo	243
Junak-poveljnik v Grahovem	244
Junaki-poveljniki v Grčaricah	245
Junaki-poveljniki na Turjaku	246
Naj pijem jaz - Branko Pistivšek	248
Domači zvon - Ivan Korošec	249
Nisem se dovolj naigral - Edvard Kocbek	249
Škofovi zavodi - Št. Vid - Ivan Korošec	250
Govor pri spominskem križu v Midlandu - Blaž Potočnik	253
Pot brez konca... ..	255
Narodni ponos - Prof. Pavlinka Korošec Kocmur	256
Revolucija ali NOB - Ivan Kukavica	258
Greh in sprava - Branko Soban	259
Demokracija in domovina - Franc Mihič	262
Iz „narodne osvobodilne vojske“	264
„Dan upora“ - Milan Muhič	266
Za in proti - Rudolf Smersu	267
Ne, tako ne bo šlo - Ivan Korošec	268
Zdaj vpregajo voz pred konja! - B. Rozman	271
Ne morejo se sprijazniti z resnico - B. Rozman	271
Prva od stotih zastav že vihra	272
Razmišljanje ob razstavi slikarice Bare Remec	274
Zakaj še vedno vladajo rdeči baroni? - Dr. Peter Urbanc	276
MNENJA IN DEJSTVA	277
MED NAMI	279
ODŠLI SO	284
DAROVALI SO	288

Hurlingham Sucursal Correo Argentino (Bs. As.)	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 1596
	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 2619